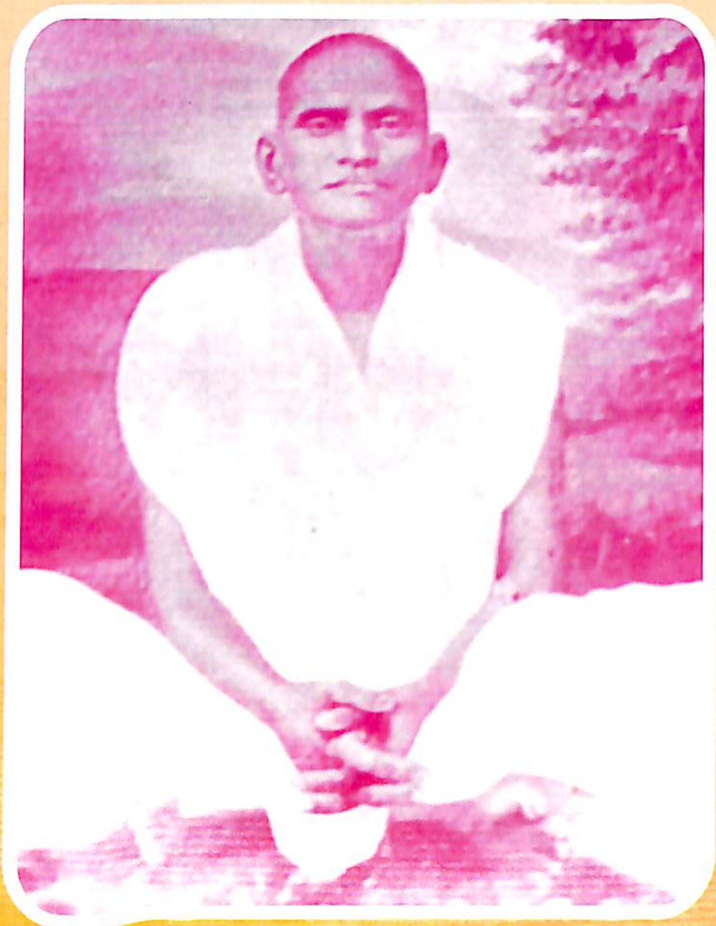
மஹாவித்வான் கோ.வடிவேலு செட்டியாரவர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாறு

தொகுப்பாசிரியர் : பெருவெளிராமன்

கணபதி பதிப்பகம்
1/3?? திரு...ர்க்குமரன் தெரு, பாடியநல்லூர், சென்னை-52.

24-1

மஹாவித்வான்
கோ.வடிவேலு செட்டியாரவர்களுடைய
வாழ்க்கை வரலாறு

தொகுப்பாசிரியர்

பெருவெளிராமன்

வேளச்சேரி

கணபதி பதிப்பகம்

1/349, திருப்பூர்க்குமரன் தெரு, பாடியநல்லூர்,
சென்னை - 600 052.

நூல் விவரம்

முதல் பதிப்பு	:	மே 2015
உரிமை	:	பதிப்பகத்திற்கே
தொகுப்பாசிரியர்	:	பெருவெளிராமன்
மொழி	:	தமிழ்
நூற்பொருள்	:	வாழ்க்கை வரலாறு
படிகள்	:	1000
பக்கங்கள்	:	48
அளவு	:	டெம்மி 1/8
தாள்	:	13.6 kg. SPBN.S
வெளியீடு	:	கணபதி பதிப்பகம் 1/349, திருப்பூர்க்குமரன் தெரு, பாடியநல்லூர், சென்னை- 52
அச்சிட்டோர்	:	பர்வதா டிஜிட்டல் நெ.189, ஸ்டாரன்ஸ் ரோடு, பட்டாளம், சென்னை – 12.

24-1

பதிப்புரை

கணபதி பதிப்பகம் மற்றும்
க.கி.ம.நே.இ.ந.மன்றம்
கண்டிகை, பூதூர், சென்னை – 67.
தேதி : 26.04.2015

பண்டிதர் வடிவேலு செட்டியார் அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு என்னும் இந்நூல் நம் அனைவருக்கும் புதியது போல் இருப்பினும் கைவல்ய நவநீதம் என்ற எளிய வேதாந்த நூலை கற்றவர்கள் செட்டியாரின் உரைநடை விளக்க உரையை தேடுதல் வேட்கையுடன் படித்து பயன்பெற்றுள்ளனர் என்பதை இவ்வேதாந்த உலகம் உணர்த்தி வருவதை நாம் அறியலாம். இந்நூற்றாண்டில் பண்டிதரின் வேதாந்தப்பணி இதுவரை யாரும் எட்டமுடியாத பணியாகவே அமைந்துள்ளது என்றால் அது மிகயையாகாது.

பண்டிதரின் தமிழ்ச்சேவை பல மகான்களால் பாராட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பதை இந்நூல் வழி உணரலாம். அவர் பெற்ற பூமாலைகளை விட அவருக்கு கிடைத்த வாழ்த்து மாலைகளே அதிகம் என்றால் அது மிகையாகாது. காலக்கணிதரின் கணிப்புகள் இறைவன் அவருக்கு அளித்த பரிசு என்றாலும் அதை பன்மடங்கு விரித்து இத்தமிழ் உலகத்திற்கு அவர் அள்ளித் தந்ததை அவருடன் உறவாடியவர்கள், நண்பர்கள், பக்தர்கள, சீடர்கள், மகாவித்துவான்கள் மற்றும் தமிழுலகம் போற்றும் தமிழ் ஆர்வலர்கள் மூலம் உணர ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்திருப்பதாக உணர்கிறோம்.

அவருடைய பெருமையையும், ஆன்மிக சேவையையும் பலர் பாராட்டி வெளியிட்டுள்ளதை பல நூல்களில் இருந்து பல்வேறு தேடுதல்கள் மூலம் தொகுத்து இங்கு வழங்கியுள்ளவிதம் மிகவும் போற்றுதற்கும், பாராட்டுதற்கும் உரியது. இத்தொகுப்பை செம்மைப்படுத்தி விரித்துரைக்க மிகவும் அரும்பணியாற்றிய எங்கள் ஆசான் மேன்மைமிகு பெருவெளிராமன் அவர்களுக்கும் பல பிரதிகள், தொகுப்புகள் மூலம் கிடைக்க வழி செய்த தஞ்சை தமிழ்க்கருவூலம் மேதகு சேக்கிழார் அடிப்பொடி அவர்களுக்கும் மிகவும் பணிவான வணக்கங்களை சமர்ப்பித்து தமிழுலகத்துக்கும் வேதாந்த உலகத்துக்கும் மற்றும் எப்பொழுதும் நல்லவைகளையே வாரி வழங்கும் ஆன்மிக அமைப்புகளுக்கும் நன்றி பாராட்டி, பரம்பொருளின் அருள் கிட்டுமாயின் பண்டிதரின் படைப்புகளை மறுபதிப்பாக பதிப்பிப்பதற்கு வாய்ப்பு கிடைக்கும் என்று நம்பி இப்பதிப்புரையை நிறைவு செய்கிறோம்.

இங்ஙனம்
என்றும் இறைபணியில்
கணபதி பதிப்பகத்தார்,
பாடியநல்லூர். சென்னை – 52.
தொலைபேசி : 9444014117

முன்னுரை

தமிழ் வேதாந்த உலகில் தனிப்பெரும் சிறப்புடன் கடந்த நூற்றாண்டில் சென்னையம்பதியில் வாழ்ந்த பெருமகனார் பண்டிதர் கோ.வடிவேலு செட்டியார் ஆவார். தமிழும் வேதாந்தமும் இவருடைய இரு கண்களாக விளங்கின. திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஐந்து ஆண்டுகள் மட்டுமே பயின்று பின்னர் எக்கல்வி நிலையங்களிலும் சேரும் வாய்ப்பின்றி தமிழ் மொழியின் பால் இருந்த தணியா தாகத்தால் பல தமிழறிஞர்களை அண்டி மரபு வழிப்பயின்று தமிழ்க்கல்விக்கடலாகத் திகழ்ந்தவா் இவர். கல்லூரிகளில் பணியாற்ற, தான் வேண்டாமலே வந்த வாய்ப்புகளை எல்லாம் மறுத்து, தனக்கு முதன்முதலாக பணியாற்றும் வாய்ப்பினை அளித்த இந்து தியோலாஜிகல் உயர்நிலைப்பள்ளியை விட்டு நீங்காது, 37 ஆண்டுகள் தலைமைத் தமிழாசிரியர் பதவியில் பெரும்புகழுடன் விளங்கிப் பள்ளிக்குப் பெருமையும் புகழும் சேர்த்தவர். கற்பதற்குக் கல்லூரிப்படி ஏறியறியாத இவர் பலரை வாழ்க்கைப்படிகளில் ஏற்றி கல்லூரி தமிழ்ப்பேராசிரியர்களாகவும், பல்கலைக்கழக துணைவேந்தர்களாகவும், வேதாந்திகளாகவும் உருவாக்கியவர். பன்மொழிப் புலவர் தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார், பேராசிரியர் மு.வரதராசனார், பேராசிரியர் மொ.அ.துரைஅரங்கனார் போன்ற பலர் இவரிடம் பாடம் பயின்றவர்களே.

அக்காலத்தில் இவரை அறியாத தமிழறிஞர்களே இல்லை எனலாம். தமிழ்த்தாத்தா உ.வே.சாமிநாத ஐயர், மறைமலை அடிகள், திரு.வி.கல்யாண சுந்தரனார் போன்ற பெரியோர்களுடைய நன்மதிப்பினையும் நட்பினையும் பெற்றுத் திகழ்ந்தவர்.

இல்லற ஞானியாகவும் தலை சிறந்த வேதாந்தியாகவும் விளங்கிய சற்குரு சை.இரத்தினம் செட்டியார் அவர்களை குருவாக ஏற்று அவர்களிடம் முறையாக 12 ஆண்டுகள் வேதாந்தக் கல்வி பயின்று ஆசிரியர் மதிக்கும் மாணவனாகத் திகழ்ந்தவர். அக்காலத்தில் புகழ்பெற்று விளங்கிய வடமொழி வல்லுனர்கள்பால் வடமொழி மற்றும் தர்க்க சாத்திரம் பயின்று தேறியவர். சென்னை சிந்தாதிரிப் பேட்டையில் வேதாந்த சங்கம் நிறுவி அங்கு வேதாந்த கல்வியோடு தமிழ்க்கல்வியும் தழைக்கச் செய்தவர். தமிழகமெங்கும் சென்று வேதாந்த சொற்பொழிவுகளை ஆற்றியும் தன்னை அண்டினோர் ஐயம் திரிபுகளை அகற்றி ஆன்ம போதத்தையும் அடைய வழிகாட்டியாகவும் வாழ்ந்தவர்.

பல வேதாந்த நூல்களுக்கு உரை எழுதியும், வேதாந்த உரைநடை நூல்கள் எழுதியும், அரிய பல நூல்களைப் பதிப்பித்தும், பள்ளிச் சிறார்களுக்குப் பாடப்புத்தகங்கள் எழுதியும் வார, மாதப் பத்திரிக்கைகளுக்கு ஆசிரியராகவும் மொழிபெயர்ப்பாசிரியர், பதிப்பாசிரியர் என பன்முகங்கொண்டு விளங்கியவர். இந்நூல்களின் விபரத்தை இவ்வரலாற்று நூலுள் காணலாம். கற்ற கல்வியை தலையில் ஏந்தாமல் இதயத்தில் ஏந்தி இன்முகம் கொண்டு சீவன்முத்தராக எளிய வாழ்வு வாழ்ந்தவர் இவர்.

திருக்குறள் முழுமைக்கும் சுமார் 1500 பக்க அளவில் பரிமேலழகர் உரையை விரித்தும் பெருக்கியும் இவர் எழுதியுள்ள உரை நூலும், தலைசிறந்த வேதாந்த நூலான ஸ்ரீ தாண்டவராயர் இயற்றிய கைவல்ய நவநீதம் என்னும் நூலுக்கு இவர் எழுதியுள்ள விரிந்த உரையும் ஒப்பரிய நூல்களாகும்.

1863ம் ஆண்டு தோன்றி 1936ம் ஆண்டு உடலை உகுத்த இவர் 74 ஆண்டுகள் மனிதருள் மாணிக்கமாக வாழ்ந்தவர். சிறிய மளிகைக் கடை வைத்து வியாபாரம் செய்துகொண்டிருந்த நிலையில், தம் 20ம் வயதில் பூங்காவனம் அம்மையார் என்பவரை மணந்து நான்கு பெண்மக்களையும் ஒரு ஆண்மகனையும் பெற்று இல்லறம் இனிதே

24-1

நடத்தி வாழ்ந்த இவர், வீடுபேறு அடைய வீடு ஒரு தடையல்ல என்பதை நாம் உணரும்வண்ணம் வாழ்ந்து காட்டியவர்.

> அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை ஆற்றின் புறத்தாற்றின்
> போஒய்ப் பெறுவ தெவன்

என்றும் வள்ளுவர் வாய்மொழியை வேதவாக்காகக் கொண்டவரன்றோ நம் செட்டியார் அவர்கள் .

இவருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றுச் செய்திகள் அவர் உடலோடு வாழ்ந்த காலத்திலேயே பதிவு செய்யப்பட்டு கிடைக்காத நிலையில், மதுரைப் பல்கலைக்கழகம் அவருடைய திருக்குறள் காமத்துப்பால் உரைநூலை 1976-ம் ஆண்டு மறுபதிப்பு செய்யும்காலை, செட்டியார் அவர்களுடைய மாணாக்கரும் மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகவும் இருந்தவருமான டாக்டர். மொ. அ. துரை அரங்கனார் அவர்களைக் கொண்டு ஒரு வாழ்க்கைக் குறிப்பினைத் தொகுத்து அந்நூலோடு இணைத்து வெளியிட்டுள்ளது. அந்தக்குறிப்புகள் மற்றும் செட்டியார் அவர்கள் எழுதிய நூல்களுக்கான முகவுரைகள், அவர் அளித்த அணிந்துரைகள் மற்றும் பல செய்திகளையும் தொகுத்து உருவாக்கப்பட்டதே இவ் வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்.

வேதாந்தத்துறைக்கும் தமிழுக்கும் பண்டிதர் கோ.வடிவேல் செட்டியார் அவர்கள் ஆற்றியுள்ள அரும்பணிக்கு நன்றி பாராட்டும் நோக்கில் அரிதின் முயன்று, நன்னிலம் ஸ்ரீ தாண்டவராயர் கைவல்ய நவநீத ஞானப் பெருமன்றத்தின் சார்பில் (மே மாதம் 09, 10,11- 2015) நடத்தப்படும் கைவல்ய மாநில மாநாட்டில் இந்நூல் வெளியிடப்படுகிறது.

செட்டியார் அவர்களுடைய வரலாற்றை தமிழ் உலகுக்கு மீண்டும் வெளிப்படுத்துவதில் பேரார்வம் கொண்டு செயல்பட்டதோடு மட்டுமில்லாமல், அவருடைய குடும்பத்து வாரிசுகள் எங்குள்ளனர் என்பதைக் கண்டுபிடித்து அவர்களை உலகுக்கு அறிமுகம் செய்யவேண்டும் என்று கருதி பல இடங்களுக்கு பலமுறை சென்று அலைந்து விபரங்கள் சேகரித்தவர் கணபதி பதிப்பகம், மனிதநேயச்செம்மல் திரு.கு.தியாகராசன் அவர்கள் ஆவார். அவருடைய முயற்சியின் விளைவாக, இம்மாநாட்டில் இந்நூலை, கைவல்லிய நவநீத நூலை இயற்றிய ஸ்ரீ தாண்டவராயர் சரிதத்தை 1960-ல் வெளிப்படுத்திய ஸ்ரீ மகா கோவிந்தசாமி அவர்களின் தம்பி மகனார் தவத்திரு. K.V.கல்யாணராமன், இராஜபாளையம் அவர்கள் வெளியிட, பண்டிதர் கோ.வடிவேல் செட்டியார் அவர்களின் பெயரன் திரு.K.M.பழனியப்பன் செட்டியார் அவர்களையே நேரில் வந்து பெற்றுக் கொள்ள வைத்திருப்பது சாலவும் பொருத்தமுடையதே. திரு.கு.தியாகராசன் அவர்களின் இப்பணியினையும் தமிழ் உலகம் என்றும் போற்றி மகிழும். இந்நூலை அச்சிடும்காலை, மெய்ப்புத்திருத்தியும், அச்சகத்தோடு இணைந்து, நூல் விரைவில் வெளிவர உதவியும் தொண்டாற்றிய திரு.இறையொளி நாகேந்திரன் அவர்களின் சேவை போற்றற்குரியது.

இவ்வரலாற்று நூலை கற்போர் மனம் செம்மையுறுவதாக. வேதாந்த, தர்க்க போதகாசிரியர் பண்டிதர் கோ.வடிவேல் செட்டியார் அவர்கள் புகழ் என்றும் நின்று நிலவுவதாக.

அனைவர்க்கும் பரம்பொருள் தன்னைக் காட்டிக்கொடுப்பதாக.

சென்னை
05.05.2015

அன்பன்
பெருவெளிராமன்.

மஹாவித்வான்
கோ.வடிவேலு செட்டியாரவர்களுடைய
வாழ்க்கை வரலாறு

இவ்வாழ்க்கை குறிப்பு

1976 ம் ஆண்டு மதுரைப் பல்கலைகழகம் வெளியிட்ட திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழகர் உரையும் - இவ்வுரைக்கியையுமாறு ஆசிரியர் கோ.வடிவேலு செட்டியார் அவர்கள் இயற்றிய தெளிபொருள் விளக்கமும் கருத்துரையும், குறிப்புரையும் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடன் மூன்றாம் பகுதி காமத்துப்பால்

என்னும் நூலுள் காணப்படுவது

திருவள்ளுவர் யாத்த திருக்குறளை உலகப் பொதுமறை என்று அறிந்தோர் அனைவரும் ஒப்பக் கூறுவர். அத்தகைய சிறப்புடைய திருக்குறளுக்குப் பழையோர் பதின்மர் உரை எழுதியுள்ளனர். அவ்வுரைகளுள் பரிமேலழகர் உரையே ஒப்புயர்வற்ற சிறப்புடையதாகும். "பாரில், பரித்த உரையெல்லாம் பரிமேலழகர், தெரித்த உரை ஆமோ தெளி," என்ற மேற்கோள் இதற்குச் சான்றாகும்.

பரிமேலழகர் உரை, இலக்கியமாகவும், இலக்கணமாகவும், தருக்கமாகவும், வேதாந்தமாகவும் தனித்தனியே கற்றற்கு அமைந்ததாகும். இந்த நாலுவகைக் கல்விப் பயிற்சியும் இருந்தாலொழியப் பரிமேலழகர் உரையை முழுவதும் உணர்ந்து பயனடைய முடியாது. எனவே, பரிமேலழகர் உரையைப் பயில முற்பட்ட பலரும், தம்முடைய அறிவின் குறைவை ஏற்க முன்வராது, அவருடைய உரைக்குக் குற்றம் கூறிவரலாயினர். இத்தகைய சூழ்நிலையில், தமிழ்நாடு செய்த தவப் பயனாய், இலக்கிய இலக்கணத்தருக்க வேதாந்தப் பயிற்சி நிறைந்தவராய் மட்டும் அமையாது, அவற்றைச் சிறிதே அறிவுடையவரும் பயின்று புலமை நிரம்புமாறு பயிற்றுவித்தலிலும் ஆற்றலுடையவராய், இலக்கண இலக்கியத் தருக்க வேதாந்த போதகாசிரியர் என ஆன்றோ ரெல்லாராலும் மதித்துப் பாராட்டப் பெற்ற மஹாவித்வான் கோ.வடிவேலு செட்டியார் அவர்கள், பரிமேலழகர் உரையை ஐயம் திரிபு சிறிதளவும் இல்லாது, தமிழறிவுடைய யாவரும் பயின் றுணருமாறு சிறந்த தொரு தெளி பொருள் விளக்க உரையை எழுதி அச்சிட்டு, அடக்க விலைக்கே யாவருக்கும் கிடைக்கும்படி வெளியிட்டார். அந்த உரை வெளி வந்த பிறகு, பரிமேலழகர்

உரைக்குக் குற்றம் கூறிவந்த அனைவரும் வெட்கித் தலைகுனிந்து, வாய் மூடி மௌனியாயினர் என்றால், இந்தத் தெளிபொருள் விளக்க உரையை எழுதி உதவிய ஆசிரியர் வரலாற்றைப் பற்றிச் சிறிதேனும் அறிய விழைவு கொள்ளாமல் இருக்க முடியுமா?

ஆசிரியர் கோ.வடிவேலு செட்டியாரவர்கள், சென்னையம் பதியில், கோமளேசுவரன் பேட்டையில் அமைந்த வேங்கடாசல ஆச்சாரி தெருவில், 14-ஆம் கதவிலக்கமுள்ள இல்லத்தில் பிறந்தவர், இவருடைய தந்தையார், பேரி செட்டியார் குலமென வழங்கும் பேரிவைசிய குலத்தைச் சார்ந்த சுப்பராய செட்டியார்; தாயார் தனகோட்டி அம்மையார். சாலிவாகன சகாப்தம் 1786, ருத்ரோத்காரி ஆண்டு, சித்திரைத் திங்கள், ஞாயிற்றுக்கிழமை, பௌர்ணமி திதி, சுவாதி நட்சத்திரம், துலா லக்கினம் கூடிய நன்னாளே இவர் பிறந்த நன்னாள் என்று இவருடைய ஜாதகக் குறிப்புக் கூறுகிறது. இதன்படி, 1863 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்களில் இவர் பிறந்தார் என்பது தெளிவாகின்றது. இவர் பிறந்த திதியும் நட்சத்திரமும், இவர் காலத்தில் இவருக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத புலவர் பெருமானாகவும், மருள் தீர்ந்து மாசறு காட்சியராய் இருள் தீர்ந்து இன்பத்தில் திளைப்பவராகவும் இவர் திகழ்வார் என்பதைக் குறிக்கும் என்று காலக்கணிதர் கூறினார். ஆனால், இவருடைய இருபத்தாறாம் வயது வரையில், காலக் கணிதர் கூற்றுப் பொய்த்து விடுமோ என்று ஐயுறுமாறே இவர் வாழ்க்கை நிலவியது.

அக்கால வழக்கத்திற்கு இணங்க, இவர், தம் ஐந்தாம் வயதில், ஒரு திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் கல்வி பயிலத் தலைப்பட்டார். திண்ணைப் பள்ளிக்கூடப் படிப்பு இவருடைய பத்தாம் வயதோடு முடிந்துவிட்டது. பிறகு, கல்வி குறித்து வேறெந்தக் கல்வி நிலையத்திலும் இவர் சேர்ந்து பயின்றதாகத் தெரியவில்லை.

பதினோராம் வயதிலேயே இவர் தம் மரபுக்குரிய வாணிகத் தொழில் செய்யத் தொடங்கினார். அதிலும், பெருந்தொழிலாகச் செய்ய இவருக்கு அக்காலத்தில் வாய்ப்பொன்றும் அமையவில்லை. பல சரக்கு மளிகைக் கடை ஒன்று இவருக்கு அமைத்துத் தரப்பட்டது. இருபதாம் வயதில் இவருக்குத் திருமணமும் நடந்தேறியது. நாள் முழுதும் கடையில் வியாபாரம் செய்வதும் குடும்பம் நடத்துவதுமாகத் தம் இருபத்தாறாம் வயது வரையில் இவர் காலம் கழித்து வந்தார்.

இவர் வாழ்ந்து வந்த அதே கோமளேசுவரன் பேட்டையில், வாலாஜா பேட்டையிலிருந்து குடியேறி வாழ்ந்து வந்தார் இராமாநுஜ நாயக்கர் என்ற பெரும் புலவர். புலமையில் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவராய் விளங்கியிருந்த அவர், அரசாங்கப் பணி ஆற்றி ஓய்வூதியம் பெற்ற பின்னும், கோமளேசுவரன் பேட்டையிலேயே வாழ்ந்து வருவராயினார். அவர், நம் செட்டியார் தம் மளிகைக்

கடையில், தம் குடும்பத்துக்குத் தேவையானவற்றை வாங்கிக் கொள்வது வழக்கம். அவருக்குச் சுருட்டுப் பிடிக்கும் பழக்கம் உண்டு. தம் கடையை அடைந்ததும், நாயக்கர் அவர்களுக்கு, இருக்கை தந்து, நல்லதொரு சுருட்டையும் தந்து, ஆர அமர அதைப் பிடிக்கும்படி, செட்டியார், அவரை வேண்டிக் கொள்வார். சுருட்டைப் பிடித்து முடிக்க ஓர் அரைமணி நேரமாவது ஆகும். அப்போது, நாயக்கர் அவர்கள், தனிப்பாடல் திரட்டிலிருந்து நகைச்சுவை நிரம்பிய பாடற் கருத்துக்களை விவரமாக எடுத்து விளக்கிக் கூறி, இறுதியில் அப்பாடல்களையும் இசையுடன் பாடிக் காட்டுவார். இப்படி, இரண்டோராண்டுகள் சென்றன. பல பாடல்கள் நம் செட்டியார் உள்ளத்தை அள்ளிக் கொண்டதுடன் அதில் நன்றாகவும் பதிந்து விட்டன. தமிழ் மொழியைத் தாமும் கற்று அவரைப் போல் புலவராக ஏன் ஆகக் கூடாது என்ற எண்ணம் செட்டியார் உள்ளத்தில் வேர் கொள்ளலாயிற்று. செட்டியாரவர்கள் தம் கருத்தை நாயக்கரிடம் வெளியிட்டார். தமக்குத் திருமணம் ஆன இருபதாம் வயது முதல், செட்டியாரவர்கள், நாயக்கரிடம், தமக்குக் கடையிலேயே கிடைத்த ஓய்வு நேரத்திலும், கடை மூடியிருக்கும் காலை மாலை நேரங்களிலும் இலக்கண இலக்கியங்களை முறையாகப் பயிலத் தொடங்கினார்; இவ்வாறு ஏழாண்டுகள் விடாமுயற்சியுடன் கற்றுத் தமிழில் புலமையும் நிரம்பப் பெற்றார். பின்னர்த் திருவாளர்கள் இராமாநந்த யோகிகள் என்னும் மகா வித்வான் இராமசாமி நாயுடு அவர்கள், அப்பன் செட்டியாரவர்கள், மயிலைச் சண்முகம் பிள்ளை அவர்கள் ஆகியவர்களிடம் தொடர்பு கொண்டு தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் ஐயம் திரிபு அறவே நீங்கப் பெற்றுத் தண்தமிழ்க் கடலாய்த் திகழ்ந்தார், திருவாளர் செட்டியாரவர்கள்.

தமிழ்க் கல்வி ஏற ஏறச் செட்டியாரவர்கட்கு வியாபாரத்தில் பற்றுக் குறையலாயிற்று என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். இவருடைய உடன் பிறந்தவர்கள் இது கண்டு அவரைக் கண்டித்தும், அவருக்கு இடுக்கண்கள் பலவும் இழைத்தும் அவர் உள்ளத்தை வியாபாரத் துறையில் இழுத்து நிறுத்தப் படாதபாடு பட்டும் தோல்வியே யடைந்தனர்.

வியாபாரம் செய்து வருகையில், கடைக்குத் தேவையான சரக்குகளை வாங்குவதற்குச் செட்டியாரவர்கள் வாரத்திற்கு இருமுறை அல்லது மும்முறை கொத்தவால் சாவடிக்குப் போவார். அப்போது அவருக்கு நிரம்ப நேரம் எடுத்துக் கொள்வதற்கு உரிமை கிடைக்கும். அந்த உரிமையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, நம் செட்டியார், மேலே சொன்ன வித்வான்களுள் எவரையாவது அடைந்து பாடம் பயின்று திரும்புவார். செய்தி அறிந்த உடன் பிறந்தவர்கள், அப்போதும் விழிப்புடன் தடை செய்யத் தலைப் பட்டனர். அரையில் கட்டிய சிவப்புச் சாயத் துணியுடன் இவர்

புறப்படுவாரானால், சரக்குப் போடத்தான் அவர் போகிறார் என்று அவர்கள் நம்பிக்கை கொள்வர். செட்டியாரவர்களோ, வெள்ளை வேட்டி சட்டைகளையும் படிக்கும் நூலையும் சாக்குப்பையில் போட்டு மறைத்துக் கக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டுச் சென்று, அரையில் உள்ள சாய வேட்டியை மாற்றி வெள்ளை வேட்டியை அணிந்து கொண்டு வித்வான்களை அடைந்து பாடம் பயின்று திரும்புங்கால், சரக்குக்களையும் வாங்கிக் கொண்டு கூவம் ஆற்றை நீந்திக் கடந்து வீட்டையடைவார்.

இவ்வாறு காலம் கழிந்து கொண்டிருக்கையில், இவருடைய இருபத்தொன்பதாம் வயதில், சென்னை, முத்தியாலுப் பேட்டை, தம்பு செட்டித் தெருவில் வேதாந்த பாஸ்கரராய் விளங்கிய குருதேவர் சை.இரத்தினச் செட்டியாரவர்களுடைய தொடர்பு இவருக்குக் கிடைத்தது.

குருதேவர் இரத்தினச் செட்டியாரவர்களை, ஓர் இல்லற ஞானியார் என்பர். இல்லறத்தில் இருந்து கொண்டே பற்றற்ற வாழ்க்கை நடத்த முடியும் என்பதை அவர் தம் வாழ்க்கையில் நடத்திக் காட்டினார். ரிப்பன் அச்சுயந்திர சாலைக்கு உரிமையாளராய் வேதாந்த சித்தாந்த சமய நூல்களை அடக்க விலைக்கு அச்சிட்டு வெளியிட்டு வந்ததோடமையாது தம்மை யடைந்தோர்க்கெல்லாம் பயனொன்றும் கருதாமல் வேதாந்த பாடங்களையும் அவர் பயிற்றுவித்து வந்தார்.

அவருடைய வாழ்க்கையில் தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளராய்த் திகழ்ந்திருந்தார் அவர் என்பதற்குப் பலப்பல நிகழ்ச்சிகளைக் கூறலாம். பானைச் சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் என்பதற்கிணங்க அவற்றுள் ஒன்றை ஈண்டுக் குறிப்பிடலாம்.

அவருடைய அச்சுயந்திர சாலையில், அச்சுக் கோக்கும் பிரிவில், ஒருவன் பணியாற்றி வந்தான். அவன் ஒரு நாள் புதிய புத்தகம் ஒன்றை, யாரும் காணாத நேரத்தில், அங்கிருந்து எடுத்துச் சென்று மூர்மார்க்கெட்டில் ஒரு புத்தகக் கடையில் விற்பதற்கு விலை பேசிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது குருதேவரிடம் உபதேசம் பெற்று அவரிடம் ஈடுபட்டிருந்த ஒரு போலீஸ் கான்ஸ்டேபிள் அவனைக் கையும் பிடியுமாய்க் கூட்டிக் கொண்டு போய்க் குருதேவர் எதிரில் நிறுத்தி அவனைத் தோலுரித்துக் கட்டுவதற்கு அவரிடம் ஆணையை வேண்டி நின்றான். குருதேவரோ அவனைத் தம்மிடம் விட்டுவிட்டுப் போய்விடும்படி கான்ஸ்டேபிளிடம் கூறினார். அவனும் உடனே அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கினான்.

அவன் போனபின்பு, களவாடியவனைத் தம் அருகில் அழைத்து, இன்முகம் காட்டி இன்சொல் கூறி உட்கார வைத்துக்

கொண்டு, அவன் வரலாற்றைக் கூறும்படி அவர் கேட்டார். அவன், தன் வருவாயில் தன் தாயையும் தன் மனைவியையும் தன் இரண்டு குழந்தைகளையும் காப்பாற்ற முடியாது தவிப்பதையும், அதனால் தான் களவாட நேர்ந்த நிலையையும் கூறிக் கண்ணீர் வடித்தான். உடனே தம் கணக்குப் பிள்ளையைக் கூப்பிட்டு, அவனுக்குக் கொடுக்கும் சம்பளம் எவ்வளவென்று குருதேவர் கேட்டார். பதினைந்து ரூபாய் அவனுக்குச் சம்பளம் என்று கணக்குப் பிள்ளை கூறினார். அது கேட்ட நம் குருதேவர் திடுக்குற்று அன்று முதல் அவனுக்கு மாதந்தோறும் நாற்பது ரூபாய் சம்பளம் கொடுக்கும்படி ஆணையிட்டு விட்டு, வருந்தாமல் வேலை செய்து வாழ்ந்துவரும்படி அவனைத் தேற்றி அனுப்பினார். அவனுக்கு உண்டான மகிழ்ச்சியைப் பற்றி அளவிட்டுக் கூறவும் முடியுமோ!

அத்தகைய குருதேவரைத் தமக்கு ஆன்மகுருவாகக் கொண்டு அவரிடம் வேதாந்த பாடங்களைப் பயிலத் தொடங்கிப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் அவரிடம் காலையிலும் மாலையிலும் வேதாந்த நூல்களைப் பாடம் கேட்டு நம் செட்டியாரவர்கள் வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் தேர்ச்சி பெற்றதுடன் ஆன்ம தரிசனமும் பெற்றுத் தம் குருதேவரைப் போலவே ஓர் இல்லற ஞானியும் ஆயினர்.

சற்குரு இரத்தினச் செட்டியாரவர்கட்கு நம் செட்டியாரவர்களிடம் பேரன்பும் பெருமதிப்பும் அவரைச் சார்ந்த இரண்டோராண்டுகளிலேயே எற்பட்டன. எவற்றையும் மிகமிக விரைவில் தெளிவுடன் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய சிறந்த பக்குவம் வாய்ந்த அவருடைய நுட்பமதியைக் குருதேவர் அடிக்கடி பாராட்டுவார். தமிழும் வேதாந்தமும் பயிலத் தொடங்கிய நாலைந்து ஆண்டுகளிலேயே நம் செட்டியாரவர்கள் நிறைகுடமாயினர். அது கண்ட குருதேவர், உரைநடையில் வேதாந்த சாரத்தை ஒரு நூல் வடிவில் எழுதுமாறு செட்டியாரவர்கட்குக் கட்டளையிட்டனர். செட்டியாரவர்களும் மிக விரைவிலேயே தூய தமிழில், மிடுக்கான நடையில், ஒரு நூல் இயற்றித் தம் குருதேவரிடம் தந்து அவருடைய ஆசியை வேண்டி நின்றனர்.

குருதேவர் அந்த நூலை மதிப்புடன் ஏற்றுத் தொடக்கத்தில் உள்ள சில பக்கங்களைப் படித்துப் பார்த்தனர். பின்னர் நடுவில் இரண்டொரு பக்கங்களைப் படித்தனர். அதன்பின் அந்த நூலின் இறுதியில் அமைந்த இரண்டொரு பக்கங்களைப் படித்துவிட்டு அந்த நூலைச் செட்டியாரிடமே திருப்பிக் கொடுத்துப் பின், “இந்த நூலை நீரே படித்துக் கொள்ள எழுதினீரா, மற்றவர்களும் படித்துப் பயன்பெறுவதற்காக எழுதினீரா?” என்று கேட்டார்.

செட்டியாரவர்கள் திகைத்து நின்றார்.

குருதேவர், "சிறிதளவே கல்வியறிவுடையவரும் படித்துத் தெரிந்துகொள்ளும் வகையில் தான் நூல் எழுதவேண்டும். நீர் எழுதிய இந்த நூல் மிகமிகக் கடினமானது. பண்டிதர்களும் விளங்கிக் கொள்ள முடியாத நடையில் அமைந்த இந்த நூலை உலகில் வாழ விடலாகாது. இதை உடனே எரிக்கு இரையாக்கி விடும்," என்று கூறி, ஒரு தீப்பெட்டியையும் அவரிடம் தரச் செய்தனர்.

ஒரு சிறிதும் குறுக்கே பேசாமல் குருதேவர் முன்னிலையிலேயே தாம் எழுதிய நூலின் ஏடுகளைச் செட்டியாரவர்கள் தீக்கு இரையாக்கினர்.

இந்தச் செயல் குருதேவருடைய உள்ளத்தை முழுதும் அள்ளிக் கொண்டது.

"இலக்கண இலக்கிய வேதாந்த நூல்களில் அறிவு பெற்றால் மட்டும் போதாது. தருக்க நூல் அறிவும் வடமொழிப் பயிற்சியும் இன்றியமையாதன," என்று கூறிச் செட்டியாரவர்களைத் தம் சொந்த பொருட் செலவில் அவற்றைப் பயின்றுவர ஏற்பாடும் செய்தனர் குருதேவர்.

தமிழ்ப்புலவர்களிடம் தமிழிலக்கண இலக்கியமும், குருதேவரிடம் வேதாந்தமும் பயின்று கொண்டு வரும்போதே இடையிடையே காலவரையறை செய்து கொண்டு நம் செட்டியாரவர்கள் நடுக்காவேரி பிரம்மஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரியார், திருவிசை நல்லூர் பிரம்மஸ்ரீ வாசுதேவாச்சாரியார், தஞ்சை பிரம்ம ஞானியார் குப்புசாமி ராஜு என்பவர்கள் மூவரிடத்தும் தருக்க சாஸ்திரங்களும் வடமொழியும் பயின்று அவற்றில் சிறந்த பாண்டித்தியமும் நிரம்பப் பெற்றனர்.

கல்வியறிவு ஏறஏற, வியாபாரத் துறையில் ஈடுபடச் செட்டியாரவர்கட்கு நேரமும் கிடைக்கவில்லை; உள்ளமும் செல்லவில்லை. "வேறொன்றையும் சிந்தியாமல் என்னையே எந்த மக்கள் உபாசிப்பார்களோ, அவர்களுடைய யோக க்ஷேமங்களை நானே மேற்கொள்வேன்," என்ற கீதைக் கூற்றுக்கு ஏற்ப, இல்லற ஞானியாராய் வாழ்ந்த செட்டியாரவர்களுடைய யோக க்ஷேமங்களை ஆண்டவனே மேற்கொண்டான் என்று ஐயமின்றிக் கொள்ள அவருக்கென ஓர் அறப்பணி நாடி வந்தது. அஃது யாது?

19-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் சென்னையில் மதமாற்றச் செயல் தன் தலைவிரித்தாடியது. அதற்கு வெள்ளையர் அரசாங்கமும் மறைமுகமாக ஒத்தாசையும் செய்தது. "இந்து சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் மூட நம்பிக்கையுடையவர்கள்; கல்லையும் மரத்தையும் கடவுளாகத் தொழுபவர்கள். கிறித்தவ மதமே உயர்ந்தது. அறிவாளிகளுக்குரிய மதம் கிறித்தவமே," என்று

மேடைகளிலெல்லாம் முழக்கம் செய்து, இந்து மக்களைக் கிறித்தவர்களாக்கும் முயற்சியைக் கிறித்தவ மதத்தைச் சார்ந்தவர்கள் மேற்கொண்டிருந்தனர். அப்போது, கல்வி கற்பதற்குக் கிறித்தவக் கல்வி நிலையமே முன்னணியில் நின்றிருந்தது. அங்கே பயில வாய்ப்புப் பெற்ற இந்து மாணவர்களைக் கிறித்தவர்களாகவே பெரும்பான்மையாக அமைந்த ஆசிரியர்கள், ஏசியும் வன்முறை கொண்டும், கிறித்தவர்களாக மாற்ற அல்லும் பகலும் அரும்பாடு பட்டனர். சென்னை வாழ் இந்துக்கள் கிறித்தவர்களுடைய அட்டூழியத்தைக் கண்டு மனம் புழுங்கி ஒன்றும் செய்யமாட்டாது ஏங்கி நின்றனர்.

சென்னைவாழ் இந்து மாணவர்களை மதமாற்றம் தவிர்த்து உய்யுமாறு செய்ய ஆண்டவனால் ஏவப்பட்டவர் போல ஓர் அறச் செல்வர் கொதித்தெழுந்தார். மஹாத்மா காந்தி தோன்றிய அதே குஜராத்திய மரபில் தோன்றினவர் அந்த அறச்செல்வர். அவர் பெயர் சிவசங்கர பாண்டியாஜி. அவருக்கு இரத்தினச் சற்குருவிடம் அளவிறந்த மதிப்பு உண்டு. அவரையும் வேறு பல சான்றோர்களையும் கலந்தாலோசித்துச் சென்னையில் தங்கசாலைத் தெருவில் இந்து தியலாஜிகல் கல்வி நிலையம் ஒன்றை அவர் தோற்றுவித்தார். இன்றும் முன்னணியில் நிற்கும் இந்து தியாலாஜிகல் உயர் பாடசாலையே, அந்தக் கல்வி நிலையம்.

1896 ஜனவரியில் தொடங்கியது அந்தக் கல்வி நிலையம். இரத்தினச் சற்குருவின் வாரிசாக நம் செட்டியாரவர்கள் அக்கல்வி நிலையத்தில் முதல் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதராகப் பணியேற்றார். அன்று முதல், செட்டியாரவர்களுடைய வாழ்க்கை என்றும் நீர் நிறைந்து யாவர்க்கும் ஒரே நேர்மையாகப் பயன்படும் ஒரு ஜீவநதி போல் திகழலாயிற்று.

உயர் பாடசாலையில், தமிழுணர்வொடு சமயவுணர்வும் மிளிரும் வண்ணம், மாணவர்கள் விரும்பி மனம் கொள்ளுமாறு செட்டியாரவர்கள் பாடம் போதித்து வந்தார். "மாட்டை மேய்ப்பது கோலைப் போடுவது" என்று சொல்லுவார்களே, அதுபோ லல்லாமல் பாடசாலையில் பாடம் பயிற்றுவிக்கும் நேரம் போக ஒழிவு கிடைத்த நேரமெல்லாம், பயன் ஒன்றும் கருதாமல், இலக்கண இலக்கிய தருக்க வேதாந்த பாடங்களைத் தம்மை நாடி வந்தவர் அனைவர்க்கும் செட்டியாரவர்கள் போதித்து வந்தனர்.

இவருடைய வாழ்நாளில் இவரிடம் வந்து தம் ஐயங்களைக் கூறித் தெளிவு பெற்றுப் போகாத தமிழறிஞர்களோ, பண்டிதர்களோ, ஆசிரியர்களோ இல்லை எனலாம்.

நூல்களை இவர் பயிற்றுவிக்கும் முறையே ஒருவகைத்

தனிச்சிறப்பு வாய்ந்ததாகும். எடுத்துக்காட்டாக, நன்னூலை இவர் பயிற்றுவிக்கும் முறையைக் கூறலாம். பத்துப் பன்னிரண்டு பேர்கள் ஒருங்குகூடி நன்னூல் பாடம் கேட்க வருவார்கள். அவருள் ஒருவர் சூத்திரத்தைப் படிப்பார். உடனே நம் செட்டியார் ஒரு கதை கூறுவது போல் அதன் பொருளை விளக்கிக் கூறுவார்; பின்னர், இந்தச் சூத்திரத்திற்குக் கோபால கிருஷ்ணமாச்சாரியார் இவ்வாறு பொருள் கூறுவர் என்பார். அதன் பிறகு, ஆறுமுக நாவலர் இவ்வாறு கூறுவார் என்று அவரைப் பாராட்டுவார்; பின்னர், மயிலை நாதர் இவ்வாறு கூறுவார்; சங்கர நமச்சிவாயர் இவ்வாறு கூறுவார்; சிவஞான சுவாமிகள் இவ்வாறு கூறுவார் என்று படிப்படியாகப் பொருளைக் கூறிக்காட்டி விளக்கி விடுவார்; அதன் பிறகு, மறுபடியும் சூத்திரத்தைப் படிக்கும்படி கூறுவார்; கேட்பவர்களே, பதவுரை பொழிப்புரை முதலியவற்றைக் கூறும்படி செய்துவிடுவார்; பின்னர்ச் சிவஞான சுவாமிகள் விருத்தியுரையையே படிக்கும்படி கூறுவார். ஐயமோ திரிபோ சிறிதும் இல்லாதபடி, விருத்தியுரை அனைவர்க்கும் விளங்கிவிடும்.

அரையாண்டு, முழு ஆண்டு பள்ளி விடுமுறை நாட்களில் தமிழ் நாட்டிலுள்ள மூலைமுடுக்குகளில் உள்ள ஊர்களுக்கெல்லாம் யார் அழைத்தாலும் மறுக்காமல் சென்று பெருங்கூட்டங்களிலே எல்லோருக்கும் எளிதில் விளங்கும் பேச்சு மொழியிலேயே சொற்பொழிவாற்றியும் தலைமை தாங்கியும் வேதாந்த உண்மைகளை அவர் பரப்பி வந்தார். அந்தந்த ஊர்களுக்குச் செல்லும்போதெல்லாம், தீராத ஐயங்களோடு திகைப்புற்றிருந்த பண்டிதர்கட்கெல்லாம் வற்றாத ஊற்றாய்த் திகழ்ந்து அவர்களுடைய ஐயங்களைப் போக்கி அவர்கட்கெல்லாம் நல்வாழ்வு அளித்தவர் நம் செட்டியாரவர்கள்.

பேசினாலும், எழுதினாலும் பிறர் விளங்கிக் கொள்ளும் வகையில் அஃது அமைய வேண்டும் என்று அவருடைய குருநாதராகிய இரத்தினச் சற்குரு இட்ட கட்டளையை நம் செட்டியாரவர்கள் என்றும் மறந்ததே இல்லை. இதையறியாத பண்டிதர்கள் பலர், செட்டியாரவர்கட்கு மிடுக்கான தூய செந்தமிழில் பேச இயலாது என்று எண்ணி அவரை அசட்டை செய்ததும் உண்டு.

ஒரு சமயம் வாலாஜாபாத்தில் வேதாந்த மாநாட்டு விழா நான்கு நாட்கள் நடைபெற்றது. நான்கு நாட்களிலும் தலைமை பூணும் சிறப்பு செட்டியாரவர்களுக்கு உரிமையாயிற்று. முதல் நாள் விழாத் தொடக்கவுரையை அந்த மாவட்டத்தைச் சார்ந்த கலெக்டர் நிகழ்த்த ஏற்பாடு செய்யப் பட்டிருந்தது. அதனால் சுற்றுப் புறங்களில் உள்ள ஊர்களிலிருந்து பண்டிதர்களும் தலைமையாசிரியர்களும் மற்றப் பேரறிஞர்களும் விழாவிற்கு வந்திருந்தனர். ஆனால்,

தொடக்கவுரை முடிந்ததும் பண்டிதர்கள் அனைவரும் புறப்பட்டுப் போவதற்கு எழுந்தனர். அவர்களுடைய குறிப்பறிந்த செட்டியாரவர்கள், உடனே எழுந்தனர். “புலமையிற் சிறந்த பண்டிதர்களே, ஒரு வேண்டுகோள். இன்று நீங்களெல்லாம் என்னுடனிருந்து விருந்தயர ஏற்பாடாகியிருக்கிறது. அதனால், இன்று பகல்வரையில் இங்கேயே இருந்து உணவுண்டுதான் நீங்கள் செல்ல வேண்டும்,” என்றனர். அவர்களும் கண்ணோட்டத்தால் மறுக்க முடியாமல் உட்கார்ந்து வேண்டா வெறுப்புடன் கொச்சை மொழியில் தலைமையுரையாற்றிய செட்டியாரவர்களுடைய கூற்றுக்களைத் தலைகுனிந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். கூட்டம் முடிந்தது. விருந்து நடைபெறலாயிற்று. அப்போது செட்டியாரவர்கள் தமக்குத் தமிழ்மொழியிலக்கணத்திலும் இலக்கியத்திலும் பல ஐயப்பாடுகள் உண்டு. அவற்றைப் பண்டிதர்கள் தீர்த்து வைப்பார்கள் என்று உறுதியுடன் கருதுவதாகக் கூறி, ஒவ்வொரு கேள்வியாக இடை விட்டுவிட்டுப் பத்துப் பதினைந்து கேள்விகள் கேட்டார். ஒன்றுக்கும் பண்டிதர்களிடமிருந்து விடை வரவில்லை. உடனே கூறாததற்குத் தாம் வருந்தவில்லை என்று கூறி, மறுநாள் பகல் விருந்தில் கலந்து கொண்டு அப்போது விடை பகர்ந்தாலும் போதும் என்றார் செட்டியார். மறுநாள் விருந்தில், அவர்கள் கலந்து கொண்டார்கள். ஆனால் விடை மட்டும் வரவேயில்லை. நாணம் மீதூர்ந்தவர்களாய் அந்த ஐயங்களுக்கு அவரையே விடையளிக்கும்படி செட்டியாரவர்களை அவர்கள் யாவரும் வணக்கமுடன் பணிந்து வேண்டிக் கொண்டார்கள். அவரும் அவர்கள் உள்ளம் மலரும் வண்ணம் தெளிவாக விடையிறுத்தார். அப்போதுதான் அவர்கள் அனைவரும் செட்டியாரவர்கள் நீறு பூத்த நெருப்பாவர் என்று தெளிந்து, அவரிடம் மதிப்பு வைக்கத் தலைப்பட்டனர். ஆனால், அப்போதும் அவர்களுடைய உள்ளம் முழு நிறைவு பெறவில்லை. “இவ்வளவு ஆழ்ந்த புலமையுடைய தாங்கள் மிடுக்கான நடையில் தூய தமிழில் ஏன் உரையாற்றக் கூடாது?” என்று அவர்கள் தங்கள் உள்ளக் கருத்தைப் பணிவுடன் அவரிடம் வெளியிட்டனர். செட்டியாரவர்கள், தம் குருநாதர் ஏவலை அவர்களிடம் தெரிவித்தார். அது கேட்ட அவர்கள், அப்படியானால் பண்டிதர்களே அடங்கிய பண்டிதர் சங்கத்தில் திருக்குறட் சிறப்புப் பற்றித் தூய தமிழில் பேசிப் பண்டிதர்களை மகிழ்விக்க வேண்டும் என்று செட்டியாரவர்களை வேண்டினர். அவரும் அவ்வாறே அந்த இரண்டாம் நாள் மாலையே பண்டிதர்கள் மட்டும் அடங்கிய ஒரு சிறப்புக் கூட்டத்தில், மிடுக்கான தெள்ளிய தூய தமிழ்நடையில் அனைவரும் வியக்கும் வண்ணம் ஆழ்ந்த திருக்குறட் கருத்துக்கள் கொண்ட ஒரு பேருரையை இரண்டு மணி நேரம் ஆற்றி அவர்களிடமிருந்து விடை பெற்றனர்.

இந்த நிகழ்ச்சி அந்த ஊர் மட்டோடு நில்லாது விரைவில் தமிழ் நாடெங்கும் பரவிற்று. அதனால், அவர் காலத்தில் அவரை அறியாத தமிழறிஞரே தமிழ் நாட்டில் இலர் என்றாயினர்.

இவர் காட்சிக்கு எளியவராயும், கடுஞ்சொல் சொல்லாதவராயும், படாடோபமற்ற எளிய வாழ்க்கை யுடையவராயும், எக்காலத்தும் எந்த விடத்தும் மாணவர் விருப்பப்படி பாடம் சொல்லும் தன்மை வாய்ந்தவராயும், இதமாயும், மிதமாயும், வஞ்சனை கலவாத சொற்களைப் பேசுபவராயும், வாத சபையில் வாதஞ் செய்ய நேரிட்ட போதெல்லாம் நெறி தவறித் தம்மை அவமதிப்புடன் பேசத் தலைப்பட்டவரும் பிறகு வெட்கித் தலைகுனிந்து தம் வசமாகும்படி யுக்தி, தருக்க அனுமானங்களுடன் அவையில் கூடியிருக்கும் அனைவரும் வியந்து வியந்து பாராட்டும் வண்ணம் வாதமிடும் ஆற்றல் வாய்ந்தவராயும் திகழ்ந்தார்.

பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டவர்கட்குப் பாடம் கேட்க ஆவல் உண்டாகும். ஆனால், நாள்தோறும் குறிப்பிட்டதொரு நேரம் கிடைக்காது. அப்படிப்பட்டவர்கட்கு, அவர்களுக்கு வாய்ப்பான நேரத்தில் தெருவிளக்குகள் அடியிலோ, பூங்காவிலோ, டிராம் வண்டியில் பயணம் செய்யும் நேரத்திலோ இவர் பாடம் சொல்லி வந்தார் என்றால் இவருடைய எளிமையை என்னென்று எடுத்தியம்புவது!

தகுதியுடையவர்க்குத்தான் பாடம் சொல்வது என்ற திட்டத்தை இவர் ஒரு நாளும் பின்பற்றியதே இல்லை. விருத்திப் பிரபாகரம் என்பது வேதாந்தத்தைத் தருக்க மிடுக்கோடு விரிவாக எடுத்தியம்பும் ஒரு பெருநூல்; பல்லாண்டுகள் வேதாந்த பாடம் கேட்டவர்க்கும் இரும்புக் கடலையைப் போன்றிருக்கும். அந்த நூலைச் சிறிதே தமிழறிவு பெற்ற கன்னியப்பன் என்பவன் கோடை விடுமுறையில் மற்றவர் யாரும் வருவதற்கு விரும்பாத நண்பகல் நேரத்தில் பாடம் சொல்ல வேண்டும் என்று பேரார்வத்துடன் வேண்டிக் கொண்டு அவரையடைந்தான். செட்டியாரும் அவனுக்குத் தடையொன்றும் சொல்லாமல் அந்த நூலைப் பாடம் சொல்லத் தொடங்கினார். ஐந்து மணித்துளிகள் ஆனவுடனேயே அவன் உட்கார்ந்தபடியே குரட்டை விட்டுத் தூங்கத் தலைப்பட்டான். ஆனால் இவரோ, நிறுத்தாமல் ஒரு மணி நேரம் தொடர்ந்து பாடம் சொன்னார். இக்காட்சியை ஒரு நாள் பொறுமையுடன் தொலைவில் மறைவில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த பல்கலைச் செல்வர் தெ.பொ.மீ. அவர்கள், பாடத்தை முடித்து நின்றதும், அவரை அணுகி, “அவன் தூங்கி விழுந்து கொண்டிருக்கிறான். நீங்களோ நிறுத்தாமல் பாடம் சொல்லிக் கொண்டே இருக்கின்றீர்களே, ஈதென்ன வீண் விரையம்!” என்று உசாவினார். அது கேட்ட

செட்டியாரவர்கள், அவனைச் சார்பாகக் கொண்டு அந்த நூலைத் திரும்பிப் படிப்பதற்குத் தமக்கு வாய்ப்பளித்ததற்கு அவனுக்குத் தாம் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருப்பதாகக் கூறிய விடை, பல்கலைச் செல்வரை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. அந்த நிகழ்ச்சியை, நம் பல்கலைச் செல்வர் என்றும் மறவாமல், தாமும், யார், எங்கே, எந்நேரத்தில் பாடம் கேட்டாலும், ஐயம் எழுப்பினாலும், தம்முடைய வேலை நெருக்கடிகளையும் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, உடனே கூறும் பழக்கம் உடையவராய் இன்றும் திகழ்கின்றார். செட்டியாரிட்ட வித்து அவருடைய மாணவர்கள் பலரிடத்தில் இன்றும் தழைத்துப் பயனளித்து வருகின்றது.

நேற்றுத் தோன்றிய ஒரு வித்துவான், உரைநடையில் ஓர் இலக்கண நூலை எழுதி அவரிடம் கொண்டு வந்து தருவானானாலும், அந்த நூல் முழுதையும் அவர் படித்துக் கொண்டிருப்பார். அதைக் குறித்து யாராவது கேட்டால், அந்த நூலிலும் ஏதாவது ஒரு சிறந்த புதுக்கருத்து இருக்கலாமே, அதைப் பெற்றுப் பயனடையவே அதைப் படிப்பதாக அவர் பதிலளிப்பார். "பல்லாண்டுகள் பயின்றவர்க்கே புலமை உரிமையாவதாம் என்று நினைத்தலாகாது; எவரிடமும் இயற்கையாகவே சிறந்த கருத்துக்கள் வெளிப்படலாம்," என்பார். "ஆன்றவிந்தடங்கல்" என்ற முடிசூடிய மன்னர் இவர் என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ ?

போதகாசிரியராக மட்டுமல்லாமல், பத்திரிகாசிரியராகவும், நூலாசிரியராகவும், உரையாசிரியராகவும் இவர் மிளிர்ந்தார். பாடசாலையில் பணியாற்றும் நேரம் ஒழிந்த மற்ற நேரங்களிலெல்லாம் ஓய்வே கொள்ளாமல் பயன்பெறும் செயல்களைச் செய்வதில் உறுதி பூண்டு உழைப்பதான கருமயோக உண்மையைத் தெளிய உணர்ந்திருந்தாராதலினால் இவ்வாறெல்லாம் இவர் திகழலானார் எனலாம்.

1911-ஆம் ஆண்டு முதல் 10 ஆண்டு காலம் ''லோகோபகாரி'' என்னும் வாரப் பத்திரிகையின் பதிப்பாசிரியராகவும், 5 ஆண்டு காலம் "சக்கரவர்த்தினி" என்னும் மாதப் பத்திரிகையின் பதிப்பாசிரியராகவும் இவரிருந்து தமிழ் நாட்டவர்க்கு மொழியிலும் சமயத்திலும் சிறந்த தொண்டாற்றினார் நம் செட்டியார்.

இவர் 1919-ஆம் ஆண்டு, சென்னைச் சிந்தாதிரிப்பேட்டை, சாமி நாய்க்கன் தெருவில் வேதாந்த சங்கம் என்று ஒன்று தொடங்கி அதன் தலைவராய்த் தம் ஆயுட்காலம் முழுவதும் அதை உலகப்புகழ் பெற நடத்தி வந்தார். அச்சங்கம் இன்று ஆல்போல் விழுதுகள் பல இறங்கப் பெற்றுப் பெரிதாய்த் தழைத்து ஆயிரம் இளமாணவர்கள் பயில்வதற்குரிய பாடசாலையாகவும், புலவர்கள்

பட்டம் பெறப் பயிற்றுக் கூடமாகவும், வேதாந்தமும் தருக்கமும் கற்பார்க்குத் தாயகமாகவும் விளங்கி நிற்கின்றது.

இந்த வேதாந்த சங்கமே, இவருடைய முழு ஆற்றலையும் பலருக்கும் பயன்பட அளிப்பதற்கு உரிய சிறந்த நிலைக்களமாக விளங்கிய தெனலாம். ஆண்டுதோறும் நான்கு நாட்கள் மாநாட்டு விழா நடைபெறும். இந்து சமயத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவர் மட்டுமன்றி ஜைன, பௌத்த, கிறித்தவ, இஸ்லாமிய சமயத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவரும் இந்த மாநாட்டு விழாவில் சொற்பொழிவாற்ற இடம் பெறுவர். முடிவில் எல்லாச் சமயங்களிலும் உள்ள சமரசத்தை இவர் எடுத்துரைக்கும்போது சொற்பொழிவாற்றியோர், கேட்டார் ஆக அனைவருமே, ஒரு தாய் வயிற்றிற் பிறந்த உடன்பிறந்தார் போல மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து ஒன்றுபடுவர். நாள்தோறும் காலையில் சிற்றுண்டி, பகல் பேருண்டி, இரவு சிற்றுண்டி விருந்து, அனைவர்க்கும் நான்கு நாட்களிலும் அளிக்கப்படும். சாதி, சமய, இன, மொழி வேறுபாடின்றி அனைவரும் உடனிருந்து உணவு அருந்துவது கண்கொளாக் காட்சியாய் இருக்கும். செட்டியார், தம் கையாலேயே உணவு பரிமாறுவர். அவருடைய மாணவர்களும் மற்றவரும் அத்தொண்டாற்றுவதில் போட்டி போட்டுக்கொண்டு முன் வருவர். உணவுப் பொருள்கள் எல்லாம், சிறப்பாகச் சிந்தாதிரிப் பேட்டையில் உள்ள மண்டிகளிலும் காய்கறிக் கடைகளிலும், பொதுவாகச் சென்னையில் பல இடங்களிலும் செட்டியாரவர்கள் தலைமை தாங்கி நடத்தும், தொண்டர் படையாலேயே இனாமாக இனிமையுடன் வசூலிக்கப் படும்.

வேதாந்த சங்கம், ஒரு தென்னங்கீற்றுக் கொட்டகையில் தான் முதன் முதல் தொடங்கியது; தரை மட்டும் சிமிட்டியால் அமைந்தது. கொட்டகைக்கு நாட்டப்பட்ட சவுக்குத் தூண்களுள் ஒன்றில் சாய்ந்து கொண்டு, காலை மாலை வேளைகளில் குழுக்களாக வருவோர்க்குத் தளராது செட்டியாரவர்கள் பயன் கருதாமல் பாடம் சொல்லுவார்; நாள்தோறும் இரவு 7 மணி முதல் 8.30 மணிவரையில் வேதாந்த பாடங்கள் நடத்துவார். பள்ளிக்கூடம் போகும் நேரம், உணவு அருந்த வீட்டிற்குப் போகும் நேரம் தவிர மற்ற எல்லா நேரங்களிலும் செட்டியாரவர்கள் வேதாந்த சங்கத்தில் ஏதாவது படித்துக்கொண்டோ, எழுதிக்கொண்டோ, பாடம் சொல்லிக் கொண்டோ, படி திருத்திக்கொண்டோ, தியானம் செய்து கொண்டோ இருப்பாரே தவிரப் பகலுறக்கம் செய்து கொண்டோ, ஒன்றும் செய்யாமல் இருந்து கொண்டோ காலம் கழிக்கக் கண்டவரே இல்லை.

அவர் எழுதி வெளியிட்ட நூல்கள் பல; உரை எழுதி வெளியிட்ட நூல்கள் பல; பதித்து அச்சிட்ட நூல்கள். மொழி

பெயர்த்து அச்சிட்ட நூல்கள் பலப்பல. அவற்றையெல்லாம் பிற்சேர்க்கை 2-ல் விரிவாகக் காணலாம். அவர் எழுதி வெளிவராது ஏட்டளவில் பல நூல்கள் அவருடைய மகனாரிடம் இன்றும் உள்ளன. அவை என்று பலர்க்கும் பயன்படும் வண்ணம் அச்சாகுமோ அறியோம்.

அவர் உரையியற்றிய நூல்களுள் திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரைக்குத் தெளிபொருள் விளக்கவுரையையும், கைவல்ய நவநீத உரையையும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம்.

திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் உரையை நேரடியாக விளங்கிக் கொள்வதற்குப் பலப்பல சமய நூல்களின் தெளிவும், தருக்க நூலின் ஆழமும், வேதாந்த நூலின் அனுபவமும் இன்றியமையாதன. வழிவழியே பாடம் கேட்டவர்களே, பரிமேலழகர் திருவள்ளுவருடைய உள்ளக் கிடக்கையை எங்ஙனம் புலப்படுத்தியுள்ளார் என்பதை விளக்க வல்லவராவரே அன்றித் தான்றோன்றியாகப் படித்தவர்கள் ஆகவே ஆகார். தான்றோன்றியாகப் பயின்றவர்கள் அனைவரும் தம் அறியாமையை முன்னிட்டுக் கொண்டு பரிமேலழகர் உரைக்குக் குற்றமே கூறுவர்.

எடுத்துக்காட்டாக ஓரிரு குறளுரையைப் பரிமேலழகர் கூறியவாறு பார்ப்போம் :

தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று.

(பரி, உரை) மக்களாய்ப் பிறக்கின் புகழுக்கேதுவாகிய குணத்தொடு பிறக்க. அக்குணமில்லாதார் மக்களாய்ப் பிறத்தலின் விலங்காய்ப் பிறத்தல் நன்று (எ-று). புகழ்-ஈண்டு ஆகுபெயர். அஃதிலாரென்றமையின் மக்களாயென்பதூஉம். மக்களாய்ப் பிறவாமை யென்ற அர்த்தாபத்தியான் விலங்காய்ப் பிறத்த லென்பதூஉம் பெற்றாம். இகழ்வாரின்மையின் நன்றென்றவாறு.

நுனிப்புல் மேய்வார்க்குப் பரிமேலழகர் உரை விளங்கவே விளங்காது. இக்குறளுக்கு எத்தனையோ உரைகள் புதியனவாக வந்துள்ளன. அவையெல்லாம் பரிமேலழகர் உரைக்கு மாறுபட்டவை. பரிமேலழகர் உரை தவறெனக் கூறுபவை; திருக்குறளின் கருத்தை இன்றைக்கும் தெளிய உணர்த்தாதவை.

செட்டியாரவர்களிடம் பாடம் கேட்டவர் அவருடைய தெளிபொருள் விளக்கவுரையையும் துணையாகக் கொண்டு இக்குறட் கருத்தை விளக்கும்போது திருவள்ளுவருடைய நுட்ப மதியையும், அவர் மதியின் ஆழத்தை அறிந்த பரிமேலழகர் மதி நுட்பத்தையும் நாம் அறிந்து மகிழலாம்.

கயமை என்ற அதிகாரத்தில் மக்களுடம்பு எடுத்தவர்கள் அனைவரையும் நாம் மக்களாகக் கொள்ளல் ஆகாது; அவருள் உண்மை மக்கள் சிலரே; மற்றவர் அனைவரும் கயவரே. ஆடுமாடுகளை உடம்பால் வேறுபடுத்து உணரலாம். மக்களையும் கயவரையும் அங்ஙனம் வேறுபடுத்து உணர முடியவில்லையே என்று திருவள்ளுவர் அங்கலாய்ப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

கயவராகிய இழிந்தவர் தம்மைத் தாமே உணர்த்தி வெளிப் படுத்தினால் ஒழிய நாம் அவரைக் கயவர் என அறிய முடியவே முடியாது.

இவ்வாறே கல்லாமை யென்ற அதிகாரத்தில், இலங்கு நூல் கற்றாரே மக்களெனவும் அல்லார் விலங்குகளெனவும் திருவள்ளுவர் கூறியிருத்தலை நாம் காணலாம். உரை விளக்கத்தில் பரிமேலழகர், "விலங்கின் மக்கட்கேற்றமாய உணர்வு மிகுதி காணப்படுவது கற்றார் கண்ணே யாகலின், கல்லாதாரும் அவரும் ஒத்த பிறப்பினரல்லரென்பதாம்," என்று கூறியிருத்தல் வள்ளுவர் உள்ளத்தை அறிய எவ்வளவு சிறப்பாயமைந்துள்ளது என்பதை ஆன்றோர் நன்குணரலாம்.

இக்கருத்துக்களை உள்ளத்தில் பதித்துக்கொண்டு "தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக" என்ற குறளைப் படித்தால் அதன் உண்மைப் பொருளும் பரிமேலழகர் தம் உரையாழமும் நன்கு விளங்கிவிடும்.

"ஈதல்" "வசையிலா வாழ்க்கை" முதலிய குணச்சிறப்பால் புகழ் பெற மாட்டாதவர் பலப்பல போலிச் செயல்களால் மேடைகளில் பலரும் புகழத் தோன்றுவர். ஆனால், மேடையை விட்டகன்றதும் அவரை அப்பலரும் புறங்கூறி இகழ்வர். எனவே, புகழுடையாரை உண்மையாக அறிய முடிவதில்லை. உண்மைப் புகழுடையவராக வெளிக் காட்டிக் கொள்ள விரும்புவராயின் புகழுக்கு ஏதுவாகிய குணங்களோடு விளங்க வேண்டும். அக்குணங்களில்லாதவர் மக்களுடம்பிற்கு வேறாக விலங்குடம்பு தோன்றுவதுபோல், தம் உண்மையியல்பைச் சொல்லாலும் செயலாலும் தாமே வெளிப்படுத்திப் பின்பு கூறப்படும் புறங்கூறலுக்குத் தப்பிவாழ்தல் நல்ல தென்ற கருத்துப் பொதிந்திருப்பதை அப்போது நன்கு தெளியலாம். குணச்சிறப்புக்களால் புகழ் பெறமாட்டாது போலிப் புகழ் பெற்றவர், பின்னர் என்றும் புகழே பெறாது பழியே பெறுவராகலிற் தாமே தம் சிறுமையை வெளிப்படுத்தி விடுவாரானால், பின்னர்ப் படிப்படியாகப் புகழ் பெற்று உயர்வடைவராதலின், அங்ஙனம் புகழுக்குரிய குணங்கள் தம்மிடமில்லாதவர், விலங்கை வேறு பிரித்து அறிய இயல்வது போலத் தம்மை வேறு பிரித்தறியத் தாமே தம்மை வெளிப்படுத்திவிட

வேண்டும் என்ற நுட்பமான விளக்கத்தை, "அஃதிலார் தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று" என்ற பகுதிக்குக் கூறி, அக்கருத்தை அருத்தாபத்தி என்ற அளவையால் பெற்றாம் என்று பரிமேலழகர் உணர்த்தியுள்ளார்.

"தெய்வம் தொழாஅள்" என்ற குறள் தற்காலப் புலவரிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டு படாதபாடு படுவதை நாம் உணர்வோம். கற்புடையவள் ஒருமனம் பெறும் தன்மையுடையவள் ஆவாள். கற்றல் கேட்டல் தெளிதல் என்ற வேதாந்த உண்மையை அறிவார், தியானப் பழக்கத்தால் ஒருமனம் பெற்றுயர்வார். ஒருமனம் பெறுவார் செயற்கரிய சித்திகளெல்லாம் பெறுவார். அவர் இறந்த வரையும் எழுப்புவர் என்றால், அவர் "பெய்யென்றால் மழை பெய்யும்" என்பதும் உண்மையாகும். அந்த ஒருமனத்தைக் கணவனைத் தொழுதெழும் கற்புடையாள் பெற்றுவிடுவாளாதலின் அவள் பெய்யென மழை ஏன் பெய்யாது? ஆனால், சித்தி பெற்றவரெல்லாம் தம்மைப் பறைசாற்றிக் கொண்டு திரிய விரும்பாமல், அந்த ஒருமனத்தால் மேலும் உயர்ந்து பிறப்பற்றுப் பேரின்பம் எய்தவே முயல்வர். அங்ஙனமே தன் ஒருமனத்தால் மழை பெய்விக்கும் சித்தியை வெளிப்படுத்திக் காட்ட முன்வாராது அடங்கி, மற்றீண்டு வாரா நெறி பற்றியே கற்புடையவள் சென்று கொண்டிருப்பாள். கண்ணகி வீறு கொண்டெழ இன்றியமையாத ஒரு வாய்ப்பு ஏற்பட்டதுபோல் ஏற்படுமாயின், கற்புடையாள் மழை பெய்வித்துக் காட்டவும் செய்வாள். இவ்வாறெல்லாம் செட்டியார் தம் வேதாந்த தருக்க உணர்வு கொண்டு உரை விளக்கம் தருவார் என்பர் அவருடைய வழிவந்த அவர் மாணவர்கள்.

"அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின்" என்ற குறள் வேத வேள்வியைக் கண்டிக்கிறதெனச் சிறிதளவும் ஆராய்ச்சியில்லாமல் மேடையில் பண்டிதர்களும் கூறிவருவதை நாம் கேட்கிறோம். "முகுந்தனின் முருகன் அழகன்" என்றால் முகுந்தனைவிட முருகன் அழகில் மிக்கவன் என்று பொருள்படுமென்பது உண்மையே. ஆனால்! முகுந்தன் அழகற்றவன் என்று பொருள்படுமென்று கூறமுடியாதே! "முகுந்தன் அழகன்; அவனை விட முருகன் அழகன்" என்று தானே பொருள்படும்! அது போல, "வேத வேள்வியின் கொல்லாமை நன்று," என்றால், "வேத வேள்வி நன்றுதான்; ஆனால் கொல்லாமை அதை விட நன்று." என்ற தானே பொருள்படும்! "அப்படியானால் வேத வேள்வியும் வரவேற்கப் படுவது தானே! எப்படிக் கண்டிக்கப் படுவதாகும்? திருவள்ளுவர் வேத வேள்வியை எங்கே கண்டிக்கிறார்? அவருக்கு வேத வேள்வி உடன்பாடேயாகும்.'' என்று இவ்வாறு செட்டியாரவர்கள் திருவள்ளுவர் கருத்தை எடுத்தியம்புவார்.

விளங்கிக் கொள்ள முடியாத சமயக் கருத்துக்களையும் இவ்வாறே செட்டியாரவர்கள் எளிமையாக்கிக் காட்டுவார்.

தோசை வேறு, தான் வேறு என்பது போலக் கடவுள் வேறு தான் வேறு என்று கூறும் நிலையே துவித நிலையாம். மிகுதியாகத் தோசையைத் தின்றபின், தானும் தன்னால் விழுங்கப்பட்ட தோசையும் ஒன்றாகவும், ஆனால் மிகுதியாகத் தின்று செரிக்கப்படாத நிலையில் தானும் தோசையும் வேறாகவும் உள்ள நூலையே விசிட்டாத்துவ நிலையாம். தோசை செரிக்கப்பட்டபின், தானும் தோசையும் ஒன்றாய்விட்ட நிலையே அத்துவித நிலையாம். இவற்றுள் எந்த நிலை சிறந்தது? தோசை வேறாக இருக்கும்போது, அது கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ என்ற கவலையால் துன்பமேயன்றி இன்பம் இல்லை. வயிற்றுள் சென்று தோசை ஒன்றாய்விட்ட நிலையிலும், செரிக்கப் படாமல் வேறாகத் தோன்றி நின்று, வயிற்றில் ஒருவகைச் சுமை தாங்குவதாகக் கவலை உண்டாக்குவதால் அப்போதும் துன்பமேயாம். ஆனால், செரித்து ஒன்றாய்விட்ட நிலையில், துன்பமில்லாத இன்பமாம். ஆதலின், அத்துவித நிலையே சிறந்ததாம்; அத்துவித சமயமே சிறந்ததாம் என்று செட்டியார் அழகாக விளக்குவார்.

இத்தகைய மாபாண்டித்தியம் வாய்ந்த இவர், சமயப் பாதுகாவலுக்கென்றே ஏற்பட்ட இந்து தியலாஜிகல் உயர்நிலைப் பள்ளியில் 1896-ஆம் ஆண்டு தம் 33-ஆம் வயதில் தலைமைப் பண்டிதராகப் பணியேற்றவர், தம் ஆயுட் காலம் முழுதும் அங்கேயே பணியாற்றி வந்தார். ஒன்றுக்குப் பன்மடங்காக ஊதிய உயர்வு தருவதாகப் பல கல்லூரிகளிலிருந்து வற்புறுத்தலான அழைப்பு வந்தும், ஆசைக்கு அடிமையாகாமல் அப்பள்ளிக்கே தம்மை உரிமையாக்கிக் கொண்டவர் நம் செட்டியார். அதனால், பள்ளியில் மிகுந்த ஊதியம் கொடுத்து இவரை அப்பள்ளி நிர்வாகிகள் மடக்கி வைத்துக் கொண்டார்களா? இல்லவேயில்லை. பள்ளியை விட்டு முதுமை காரணமாக இவர் தம் 70-ஆம் வயதாகிய 1933-ஆம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்களில் ஓய்வு பெற்றார். அந்த இறுதியாண்டில் இவருக்குத் திங்கள் ஊதியம் ரூ.65/- தான். தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளராய் வாழ்ந்த தகவாளர் இவரெனற்கு ஐயம் உண்டோ?

ஊதியம் குறைவுதான். ஆனால் தமிழ்நாட்டில் மூலைமுடுக்குக்களிலெல்லாம் இவருக்கிருந்த புகழோ பெரிது! பெரிது! இவர் பள்ளியில் பணியாற்றி வந்த இறுதி ஆண்டுகளில் பள்ளிக்குத் தலைமையாசிரியராக இருந்தவர், திரு.அரங்கசாமி ஐயங்கார், பி.ஏ.பி.எல்., எல்.டி., என்பவர். அவர் ஒரு சமயம் திருநெல்வேலிக்குப் போய்த் திரும்பிச் சென்னைக்கு ரெயிலில் முதல் வகுப்பில் வந்து கொண்டிருந்தார். அப்போது அவருடன் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த கனவான் ஒருவர் ஐயங்கார் அவர்களை இன்னாரென்று அறிந்து கொள்ள விரும்பினார். ஐயங்கார் அவர்கள், தாம் சென்னை இந்து தியாலஜிகல் உயர்நிலைப் பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியராகிய ஹெட்மாஸ்டர்

என்று கூறினார். அதைக் கேட்டதும் "இலக்கண இலக்கிய தருக்க வேதாந்த போதகாசிரியர் கோ.வடிவேலு செட்டியார் பணிபுரியும் தியலாஜிகல் உயர்நிலைப் பள்ளியிலா தாங்கள் தலைமை ஆசிரியராக இருக்கிறீர்? என்று அந்தக் கனவான் வியப்பு மேலிட்டவராய் வினவினார். செட்டியாரவர்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு தலைமை ஆசிரியரைப் புரிந்துகொள்ளும் அளவு செட்டியாரவர்களுடைய புகழ், தமிழ் நாடெங்கும் பரவியிருந்த தென்பதற்கு ஈதொன்றே தக்க சான்றாய் அமையும். இந்தத் தகவல் ஐயங்கார் அவர்களே பயணம் முடிந்து திரும்பி வந்ததும் தம் பள்ளி ஆசிரியர்களிடம் கூறியதாகும்.

திருக்குறளில் சிறப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ள ஓர் அறம் யாதென வினவுவார்க்கு, "ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை" என்று திருவள்ளுவரே கூறியிருக்கிறாரே என்று செட்டியார் பளிச்சென்று கூறுவார். அதற்கேற்பக் கொல்லாமை அறத்தைப் பரப்ப அவர் தம் உயிரையும் பணயம் வைத்த செய்தி ஈண்டு நினைவுகூரத் தக்கதாகும். அவர் காலத்தில் திருவொற்றியூர்ச் சிவபெருமான் கோயிலுள், தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவர் என வழிபடப் பெறும் வட்டப் பாறை நாச்சியார்க்கு, எருமைக்கடாவைப் பலி கொடுப்பது வழக்கம். அதனை நிறுத்தத் தாம் ஒருவராய் அங்கே சென்று, "பலியிடுவது மூடப் பழக்கம்" என்று எடுத்துக் கூறியும் கேளாது பலியிட முந்திய போது, பலிபீடத்தில் படுத்துக்கொண்டு எருமைக்கடாவிற்குப் பதிலாகத் தம்மைப் பலியிடுமாறு மன்றாடினார். பின்னர்க் கோயில் வழிபாட்டிற்கு வந்தவர்கள் அனைவரும் செட்டியாருக்கு உறுதுணை யாயினர். கோர்ட்டிலும் வழக்கு ஆடப்பட்டது. முடிவில் எருமைக் கடாவைப் பலி கொடுப்பது அறவே நின்றொழிந்தது. வெறும் புத்தகப் பூச்சியாகமட்டும் நில்லாமல் அறம் வளர்க்கும் கருமவீரராகவும் திகழ்ந்தார் செட்டியார் என்பதற்கு இதை விட வேறு சான்று தேவையில்லையன்றோ?

இவரிடம் பயின்ற மாணவர்கள் பலப்பலர். இவரிடம் ஐயம் போக்கிக் கொள்ள வந்தவர் பல்லாயிரவர்.

முறையாகப் பாடம் கேட்டவர்களுள் சிறப்பாக இருவரையும், ஐயம் போக்கிக் கொள்ள வந்து சென்றவர்களுள் சிறப்பாக ஒருவரையும் ஈண்டுக் குறிப்பிடலாம் :

முறையாகப் பாடம் கேட்டவர்களுள் தலையாயவர் பல்கலைச் செல்வர் தெ.பொ.மீ. அவர்கள். பல்கலைச் செல்வர். அக்காலத்தில் சிந்தாதிரிப்பேட்டையிலேயே செல்வச்சீமானாகவும் அப்பேட்டை வாசிகள் அனைவரும் மதிக்கும் பண்பாளராகவும் இருந்த உயர்திருவாளர் தெ.பொன்னுச்சாமி என்பவருடைய இரண்டாம் மகனாராகத் தோன்றியவர். பிறப்பிலேயே செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த தன்மையால் பல்கலைச் செல்வர் மற்றவர்களுடன்

சமமாக இருந்து பாடங்கேட்கும் வாய்ப்பைப் பெற முடியவில்லை. கோடை விடுமுறை நாட்களில் மற்றவர்கள் பாடம் கேட்க வாராத உச்சிப் பொழுதில் நம் பல்கலைச் செல்வர் செட்டியாரவர்களிடம் பாடம் கேட்க வருவார். ஒருமணி நேரத்திற்கு ஒருமுறை ஒரு சிறிது காப்பியும் ஜாங்கிரியில் ஒரு சிறுதுண்டும் அருந்தி விடுவாரானால், செட்டியாரவர்கள் சிறிதும் சோர்வு கொள்ளாமல் தொடர்ந்து பாடம் சொல்லுவார். இதை உணர்ந்த நம் பல்கலைச் செல்வர் நாலைந்து ஜாங்கிரியும், சூடு காக்கும் குவளையில் நாலைந்து கோப்பை காப்பியும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து விடுவார். எனவே, நாள்தோறும் உச்சிப்பொழுதிற்கு முன்னும் பின்னுமாக நாலைந்து மணிநேரம் தொடர்ந்து பாடம் நடக்கும் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். விவேகாநந்தர் வரிவரியாகப் படிக்காமல் பக்கம் பக்கமாகப் படிப்பார் என்றும், இராமகிருஷ்ணருக்குச் சிறப்புற்ற சீடராய் அமைந்தார் என்றும் கூறுவதுண்டு.

நம் பல்கலைச் செல்வருக்கும் செட்டியாரவர்களுக்கும் அமைந்த தொடர்பு நூற்றுக்கு நூறு விவேகாநந்தருக்கும் இராமகிருஷ்ணருக்கும் அமைந்த தொடர்பு போன்றதாம் என்று கூறினால் அது மிகையே ஆகாது. ஆனால், விவேகாநந்தர் பக்கம் பக்கமாகப் படிப்பவர் என்றால், பல்கலைச் செல்வர் சுவடி சுவடியாகப் படிப்பவர் என்று கூறலாம். பன்மொழிச் செல்வராயும் அமைத்த நம் பல்கலைச் செல்வர் கைபடாத நூலொன்றும் கன்னிமாரா நூல் நிலையத்திலோ, பல்கலைக் கழக நூல் நிலையத்திலோ யாரும் காணமுடியாது என்று கூறும் அளவிற்கு ஓயாது படிப்பதிலேயே காலம் கழித்ததோடமையாமல் சுவாமி வேதாசலம் என்னும் மறைமலையடிகள், திரு.வி.க. அவர்கள் போன்ற மற்றவர்களிடமும் பயின்று ஒரு நடமாடும் பல்கலைக் கழகமாகவும் விளங்கி, ஈடெடுப்பில்லாத ஒருவராய் இன்றும் திகழும் நம் தெ.பொ.மீ. அவர்களை அறியாத தமிழர் யாரே!

தெ.பொ.மீ. அவர்களை எங்கே எப்போது கண்டாலும் நம் செட்டியாரவர்கட்கு, விவேகாநந்தரை இராமகிருஷ்ணர்க்கு எங்கே எப்போது பார்த்தாலும் எழும் ஊக்கமும் உற்சாகமும் எழும்.

ஓய்வு பெற்ற மூன்றாண்டுகட்குப்பின், 74-ஆம் வயதில் செட்டியாரவர்கள் சமாதி கூடிப் பூரணநிலையடைந்தார்கள். "ஊழிற் பெருவலியாவுள" என்பதற்கிணங்க அவருடைய இறுதிக் காலத்தில் அதிசாரபேதி என்ற கோளாறு ஏற்பட்டு அவர் படுக்கையில் சோர்ந்து கிடந்தார். அப்போது அவரைப் பார்க்க நம் பல்கலைச் செல்வர் சென்றார். அவரைப் பார்த்தவுடன் செட்டியாருடைய சோர்வெல்லாம் எங்கே போயிற்றோ தெரியாது. உடனே தெ.பொ.மீ. அவர்களைப் பார்த்து, "சேனாவரையத்திலிருந்து ஏதாவது ஐயம் இருந்தால், கேள்" என்று பணித்தார் செட்டியார்; அப்போது அவருக்குத் தொந்தரவு ஒன்றும் தருதல் கூடாது என்று தயங்கி நின்ற பல்கலைச்

செல்வரைப் பார்த்து, "எனக்கு நினைவாற்றல் குன்றாதிருக்கிறதா என்று தெளிவதற்காகத் தான் உன்னைக் கேள்வி கேட்கச் சொல்கிறேன். அதனால் கேள்," என்று வற்புறுத்தினார். பின்னர், ஒரு மணி நேரம் கேள்வி பதிலாகக் காலம் கழிந்தது. நினைவாற்றல் சிறிதும் குன்றாதிருந்தவராய்த் திகழ்ந்ததோடமையாமல் மிகமிக நுட்பமதியில் முழுமை நிறைந்தவராயும் செட்டியார் அந்த நிலையிலும் இருந்தது கண்டு நம் பல்கலைச் செல்வர் வியப்புக் கடலில் ஆழ்ந்தார்.

ஈண்டே ஒரு சிறப்புச் செய்தி குறிப்பிடத் தக்கதாகும் :

நம் பல்கலைச் செல்வர் செட்டியாரிடம் இலக்கண இலக்கிய தருக்க வேதாந்த நூல்களைப் பயின்று வந்ததோடு, மறைமலையடிகளிடம் சைவ சித்தாந்த நூல்களையும் பயின்று வந்தார். அப்போது சைவ சித்தாந்திகளுள் தலை சிறந்தவராய் விளங்கியவர் மறைமலையடிகள். சிவஞான போதம் என்பது சைவ சித்தாந்த உபநிடதமாகக் கருதப்படும் சிறந்த நூல். அந்த நூலுக்குச் செட்டியாரவர்கள் அத்துவித வேதாந்த நூலெனக் கொள்ளுமாறு உரை எழுதி, அந்த உரை ஏடுகளை நம் பல்கலைச் செல்வரிடம் தந்து அதை மறைமலையடிகளுக்குக் காட்டி அதற்கு ஒரு கண்டனம் எழுதி வாங்கி வருமாறு அவரைப் பணித்தார். மிகுந்த சங்கடமான நிலையில், இட்ட பணியை ஏற்று, மறைமலையடிகளிடம் சென்று, அவர்களிடம் ஏடுகளைத் தந்து தம்பணியைப் பல்கலைச் செல்வர் வெளியிட்டார்.

மறைமலையடிகள் நாலைந்து நாட்கள் அவ்வுரையைப் பன்முறையும் படித்து முடித்துப் பின், ''வடமொழி உபநிடதங்களுக்கும் பகவத் கீதை போன்ற நூல்களுக்கும் அத்துவிதம், துவிதம், விசிட்டாத்துவிதம் சார்பாக உரைகள் அமைந்துள்ளன. அதனால் அந்த மூல நூல்களுக்குச் சிறப்பு மிகுந்துள்ளதே தவிரக் குறையவில்லை. அம்முறையில் சிவஞான போதத்திற்கு அத்துவித சார்பாக உரை ஒன்று செட்டியாரவர்கள் எழுதியுள்ளதை நாம் பாராட்டுகிறோம்." என்று திரு.தெ.பொ.மீ. அவர்களிடம் கூறி அவருக்கும் ஆசி வழங்கினார். செட்டியாரவர்கள் உரையும் அச்சாகி வெளிவந்துள்ளது. செட்டியாரவர்கட்கும் மற்றப் பெரும் புலவர்கட்கும் இங்ஙனம் பாலமாக அமைந்த பெருமை பல்கலைச் செல்வர்க்கு அமைந்தது. மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தில் துணைவேந்தராய்ப் பணியாற்றி இன்று மஹரிஷி மகேஷ்யோகியின் அருட்பார்வையுடன் வேதாந்த உபதேசம் செய்து வரும் பல்கலைச் செல்வரை அறியாதார் யாரே!

செட்டியாரவர்களுடைய மற்றொரு சிறந்த மாணவர் பேராசிரியர் டாக்டர் மொ.அ.துரை அரங்கனார் ஆவர். இவர் ஒரு சிற்றூரில் பிறந்து உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பை முடித்துக்கொண்டு

கல்லூரிப் படிப்பைத் தொடர்ந்து பயில்வதற்கு ஊழால் தடை ஏற்பட்டபோது செட்டியாரவர்களைத் தம் குருவாகக் கொண்டு அவரிடம் தொண்டாற்றி அவருக்குக் கையேட்டுத் தம்பிரானாகவும், வேதாந்த மாணவர் வகுப்பில் சட்டாம்பிள்ளையாகவும் இருந்து அவரிடம் முறையாகப் பாடம் பயின்றவர். அவரிடம் பாடம் பயின்றுவரும் போதே அவரால் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டு 1932-இல் அதே தியாலாஜிகல் பள்ளியில் அவர் துணையாசிரியராய்ப் பணியேற்றார். வித்துவான் தேர்விற்குச் சென்று பட்டம் பெறாமல் உயர்ந்த வகுப்புகளுக்குப் பாடம் சொல்லக் கூடாது என்று சட்டம் வந்ததும் தேர்விற்குச் செல்ல இசைவு தரவேண்டும் என்று மன்றாடி வேண்டிக் கொண்டும், தம்மிடம் பயின்றவர் மற்றவரிடம் சான்று பெறச் செல்வது மதிப்புக் குறைவாம் என்று கூறி அரங்கனாருக்குத் தேர்விற்குச் செல்லச் செட்டியார் இசைவு தரவேயில்லை.

பல்கலைச் செல்வர் போலவே நம் அரங்கனாரும் செட்டியாரவர்களைக் கடைசியாகக் காணச் சென்றபோது செட்டியாரவர்கள், "நான் பயின்றவை அனைத்தையும் உனக்கே முழுதும் வழங்கியிருக்கிறேன். வேறொருவரிடமும் நீ ஒன்றும் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளத் தேவையில்லை, உன் வாழ்க்கையில் இனி நன்கு முன்னேறி அறவழியில் வாழ்வாயாக," என்று வாழ்த்தினார்.

செட்டியாரவர்கள் உயிர் வாழ்ந்திருந்த வரையில் வித்துவான் தேர்விற்குச் செல்லத் துரை அரங்கனார் துணிவு கொள்ளவேயில்லை. அவர் மறைந்த ஓராண்டிற்குப் பிறகு 1937-இல் தான் வித்துவான் தேர்வில் மாவட்டத்திலே முதல்வராய் முதல் வகுப்பில் தேறிச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஐந்தாம் ஜார்ஜ் மன்னர் நினைவுப் பரிசு ரூ.1000/-த்தை முதன் முறையாகப் பெற்றவர் நம் துரைஅரங்கனார். பின்னர், தம் தனி முயற்சியால் எம்.ஏ., எம்.ஓ.எல்., பிஎச்.டி. பட்டங்களெல்லாம் பெற்று மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்த்துறைத் தலைவராய்ப் பணியாற்றி ஓய்வுபெற்ற அவருடைய மற்றைய வரலாறு தமிழுலகம் நன்கறியும்.

நேரே பயில வாய்ப்பில்லாதிருந்து அவ்வப்போது தாம் பிறந்த திருப்பத்தூரிலிருந்து வந்து ஐயங்களைக் கேட்டுத் தெளிவு பெற்று வித்துவான் பட்டமும் எம்.ஏ., எம்.ஓ.எல்., பிஎச்.டி., பட்டங்களையும் பெற்றுச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்த்துறைத் தலைவராயும், பின்னர் மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தில் துணைவேந்தராயும் பணியாற்றி மறைந்த டாக்டர் மு.வ. அவர்கள் நம் செட்டியாரவர்களுடைய முழு ஆதரவும் முழு ஆசியும் பெற்றவர்களுள் தலைசிறந்தவர் ஆவர்.

திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத் தொடக்கக் கல்வி மட்டுமே பயிலும் வாய்ப்புப் பெற்றவராய்த் தம் வாழ்க்கையைத் தொடங்கி, இறையருளாலும் குருவருளாலும் தம் இடையறாத முயற்சியாலும் தென்னாட்டிலே தம் காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்கள் அனைவர்க்கும் முடிமணியாய்த் தன்னலங் கருதாது தம்மையடைந்தவர் யாவருக்கும் வேற்றுமை பாராட்டாது அறிவுக் கண் வழங்கிய வள்ளலாய்த் தொடர்ந்து 37 ஆண்டுகள் ஒரே பள்ளியில் ஊதிய உயர்வு கருதாது உழைத்த உத்தமராய்த் திகழ்ந்த, இலக்கண இலக்கிய தருக்க வேதாந்த போதகாசிரியராகிய குருதேவர் கோ.வடிவேலு செட்டியார் அவர்கட்குச் சென்னை வேதாந்த சங்கத்தார் 1936-ஆம் ஆண்டில் ஒரு சிலையைச் சென்னை வேதாந்த சங்கத்திலேயே நிறுவி ஒரு பெருவிழாக் கொண்டாடினர். அச்சிலை அவருடைய அன்புகெழுமிய மாணவர் திரு.தை.ஆ.கனகசபாபதி முதலியாரவர்களால் செய்யப்பட்டது. அவ்விழா, அவருடைய முன்னிலையிலேயே நடத்தப்பட்டது, சென்னை வேதாந்த சங்கத்தார் அவரை அன்பினால் பிணித்த பிணிப்பிலேயே யாகும். ஏன்? தன்னலம் சிறிதும் கருதாத குருதேவர், இத்தகைய விழாவில் வேட்கையோ அவாவோ கொள்ள இயையார் என்பது வெளிப்படையன்றோ!

அந்த விழாவின்போது தென்னாட்டில் பெருமையும் புகழும் சிறப்பும் வாய்ந்த பேராசிரியர்களும் புலவர்களும் நீதிபதிகளும் மற்றத்துறையில் புகழ் வாய்ந்திருந்தவர்களும் அன்புடன் அளித்த பாராட்டுரைகளாகிய சான்றுரைகள் அடங்கிய ஒரு நினைவு மலர் வெளியிடப் பட்டது. அவர்கள் அளித்த பாராட்டுரைகளின் சுருக்கம் பிற்சேர்க்கை 1-ல் தரப்பட்டுள்ளது.

1863-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்களில் தோன்றிய செட்டியாரவர்கள் 1936-ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த் திங்கள் 24-ஆம் நாள், தமது 74-ஆம் வயதில் (தாது வருடம் கார்த்திகை மாதம் 9-ஆம் தேதி வளர்பிறை தசமி திதியில்) சமாதியானார்.

******

இலக்கணச் செல்வர் பாலசுந்தரனார் அவர்கள் எழுதிய 'தமிழும் யானும்' என்னும் நூலுள் காணப்படும் பண்டிதர் கோ.வடிவேல் செட்டியார் அவர்களைப் பற்றிய சுவையான செய்திக்குறிப்பு.

ஒருநாள் மாலை என் ஆசிரியர் மகாவித்வான் கொ.இராமலிங்கத் தம்பிரான் என்னை சிந்தாதிரிப்பேட்டை சாமிநாயக்கன் தெருவில் உள்ள வேதாந்த சங்கத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்.

சங்கத்தலைவர், இலக்கண இலக்கிய தருக்க வேதாந்த போதகாசிரியர் கோ.வடிவேலு செட்டியார் என்பவரென்றும், அவர் யாரிடமும் இருபொருள் படப் பேசும் வழக்கமுடையவர் என்றும், எத்தகையோரையும் கேள்விகேட்டுத் திணர அடிப்பவர் என்றும், நாடகப் பேராசிரியர் சதாவதானம் தெ.பொ.கிருட்டிணசாமிப் பாவலர்க்கும் அவர்தம் இளவல் பன்மொழிப்புலவர் தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார்க்கும் இவரே வேதாந்தத்திற்கும் தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களுக்கும் ஆசிரியர் என்றும், இவர்பால் பக்குவமாகப் பேச வேண்டுமென்றும் வழியிடை என் ஆசிரியர் சொல்லி எனக்கு விழிப்புணர்ச்சி ஊட்டியிருந்தார். வேதாந்த சங்கக் கட்டடத்தை அடைந்தோம். செட்டியாரைக் கண்டோம். வணக்கங்கள் பரிமாறப்பெற்றன.

செட்டியார் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டு கைவல்ய நவநீதம் என்னும் வேதாந்த நூலுக்கு உரை விளக்கம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். சங்கச் செயலர் குந்தன் பிரசாத்லால், இராமச்சந்திர நாயுடு, அரங்கநாத முதலியார் முதலிய அகவை முதிர்ந்தோர் பாடம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அது அக்காலத்திய ஒருவகை முதியோர் கல்வி எனலாம். செட்டியார் பாடத்தை நிறுத்திவிட்டு என் ஆசிரியரது நலம் பற்றி கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். யான் ஒன்றுந் தெரியாதவனைப் போல் நீள மர இருக்கையில் ஓர் ஓரமாய் உட்கார்ந்திருந்தேன். செட்டியார் யானைக்கண்களுக்குப் பூனைபோல் பதுங்கியிருந்த நான் பட்டுவிட்டேன். அவ்வளவுதான். 'தம்பிரான் அவர்களே உம்மோடு நூலும் கையுமாக வந்த இந்த குட்டித் தம்பிரான் யார்? பெயர் என்ன?' என்று எள்ளலாகக் கேட்டார். ஆசிரியர் சொன்னது நூற்றுக்கு நூறு உண்மைதான் என்று அப்போது உணர்ந்தேன். எனக்கு நடுக்கம் எடுக்கலாயிற்று.

இவர் என்னென்ன கேள்விகள் கேட்டு என்னை மடக்கி மானக் கேட்டிற்கு உட்படுத்தப் போகிறாரோ என எண்ணினேன்.

ஆசிரியர் இருக்க அச்சமேன் என ஒருவாறு துணிவு கொள்ளலானேன்.

மன்னுடை மன்றத்து ஓலை தூக்கினும்
தன்னுடை ஆற்றல் உணரார் இடையிலும்
மன்னிய அவையிடை வெல்லுறு பொழுதினும்

தன்னை மறுதலை பழித்த காலையும்
தன்னைப் புகழ்தலும் தகும்புல வோர்க்கே

என்னும் நன்னூல் நூற்பா வரிகள் என் நினைவுக்கு வந்து சிறிது தறுகண்மை தந்தன.

'தம்பியின் பெயர் பாலசுந்தரம் என்பது. என்பால் தமிழ் பயிலுகிறார். தாங்கள் வேடிக்கையாகக் கூறிய போதிலும் இவரை ஒரு குட்டித் தம்பிரானாகவே ஆக்க முயன்று கொண்டிருக்கிறேன். வித்துவான் முதனிலைத் தேர்வுக்கு இப்போது இலக்கணத்தில் நன்னூல் பாடம் கேட்டு வருகிறார்' என்றார் என்னாசிரியர். வெறும் வாய்க்கு அவல் கிடைத்துவிட்டது செட்டியார்க்கு. 'அப்படியா இலக்கணத்தில் கேள்விகள் கேட்கலாம் அல்லவா' என்றார். ஊர்க்குருவி மீது இராமவாளி தொடுக்கலானார். ஒரு வாளியோ?

'தம்பி இந்த இடத்திற்கு என்ன பெயர்?'

'வேதாந்த சங்கம் '

'இஃது என்ன புணர்ச்சி ? வேற்றுமைப் புணர்ச்சியா
அல்வழிப் புணர்ச்சியா?'

தயங்கினேன்.

'நாணப்படாதே தம்பி ? இலக்கணம் தானே சொல்.'

'வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் வேற்றுமைத் தொகை'

'அத்தொகையை விரித்துரைப்பாயா ?'

'வேதாந்தத்தை நீங்கள் பயிற்றுவிக்கின்ற சங்கம்'

'மேலும் விளக்க வேண்டும்.'

'வேதாந்தத்தை வேதம் +அந்தம் + அத்து + ஐ, இதனுள் 'ஐ' இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு; அத்து என்பது சாரியை, பயிற்றுவிக்கின்ற பயன், 'ஐ' என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயிற்றுவிக்கின்ற என்னும் பயனும் மறைந்து வந்துள்ளதால் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகையாம். அதனால் இது வேற்றுமைப்புணர்ச்சியில் வேற்றுமைத்தொகையாம்'

'சரி, சரி, இத்தொடருக்கு இலக்கணமும் பொருளும் ஒருவாறு கூறிவிட்டாய். சங்கம் என்னும் சொல்லுக்கு இலக்கணம் சொல் பார்க்கலாம்.'

விழித்தேன். ஆசிரியரை பார்த்தேன். 'முயன்று பார்', என்றார்.

'ஐயா ! இச்சொல் ஒரு வினைச்சொல்போல் தோற்றுகிறது.'

'இதற்கு இவ்வளவுதான் இலக்கணமோ?' எனக் கூறி 'கலகல' வென நகைத்தார். அப்போது அக்கேள்வி வாளியைத் தம்பால் தாங்கிக் கொண்டார் என் ஆசிரியப் பெருந்தகை.

'என்ன ஐயா? பெரும் புலவர்களைக் கேட்க வேண்டிய கேள்வியை இச்சிறுப்பிள்ளையிடம் கேட்டுவிட்டீர்களே? செய்தல், போதல் முதலியவற்றை, செய்+தல், போ+தல் எனப் பகுதி விகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். பகுபதமாகும். இவை விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயராகும். ஆனால் சங்கம் என்பது, சங்கு+அம் எனப் பிரிக்க முடியாத பகாபதமாகும். அதனால் அச்சொல் விகுதி பெறாத தொழிற்பெயராகுமன்றோ? நான் தம்பிக்கு இன்னும் நன்னூல் வினையியலைத் தொடங்கவில்லையே. பதவியல் வரைதான் பாடம் முடித்திருக்கிறேன்' என்று உண்மை நிலை கூறி என்னை காத்து நின்றார்.

'நன்னூல் வினையியல் பாடம் கேட்டிருப்பாய் என்ற நினைவில் தெரியாமல் கேள்வி கேட்டுவிட்டேன். சங்கம் வினைச்சொல்தான். கூடுதல் என்ற பொருள் தருவதுதான். தம்பி நீ வருத்தப் படாதே. தவறு என்னுடையதுதான் உன்னுடையதன்று.' எனக்கூறினார்.

'நீ ஒரு நல்லாசிரியரை அடுத்திருக்கிறாய். நல்லாசிரியனாக ஆவாய். வாழ்த்துகிறேன். இவர்பால் நன்றாகப் படி. எதிர்காலம் உனக்குப் பொற்காலமாகும்' எனவும் வாழ்த்தினார்.

என் ஆசிரியர், 'ஐயா! யானே தவறுடையேன், பதவியல் வரை பாடம் சொல்லியிருக்கிறேன் என முன்னரே சொல்லியிருப்பின், இந்த 'சங்கம் என்னும் சொல் நம்மைச் சங்கடப்படுத்தியிராதல்லவா?' என்று பெருந்தன்மையோடு தவற்றை தம்பால் ஆக்கிக்கொண்டார். இவர்கள் இருவரும் வெற்றி தோல்வியின்றி வழக்காடியதையும், இலக்கண பெரும்புலமையையும் கண்டு யானும் மற்றோரும் வியந்தோம். கற்றாரிடம் எத்துணை விழிப்பாக இருக்கவேண்டும் என்பதையும் இந்நிகழ்ச்சி வாயிலாய் யான் நன்கு உணர்ந்து கொண்டேன். என் ஆசிரியர் யான் தளர்ந்தபோது ஊன்றுகோல் போல் ஆனார். என் தன்மானம் காக்கப்பெற்றது.

'இழுக்கல் உடையுழி ஊற்றுக்கோல் அற்றே
ஒழுக்கம் உடையார் வாய்ச்சொல்'

(இந்நூலாசிரியர் திரு.பாலசுந்தரனார் அவர்களுக்கு, அவருடைய நூலின் இப்பகுதியை நாங்கள் பயன் கொண்டுள்ளமைக்கு நன்றி. - தொகுப்பாசிரியர்.)

****

பிற்சேர்க்கை-1

பாராட்டுரைகளும் அவற்றை வழங்கியவர்களும்

மகாமகோபாத்தியாய தாக்ஷிணாத்ய கலாநிதி டாக்டர்.உ.வே.சாமிநாதையர் அவர்கள்.

சென்னை ஹிந்து தியாலஜிகல் ஹைஸ்கூலில் பல வருஷங்கள் தமிழாசிரியராக இருந்து வந்த ஸ்ரீமான் கோ.வடிவேலு செட்டியாரவர்களைத் தமிழகம் நன்கு அறியும். பாடசாலையில் பாடம் சொல்லும் நேரத்தையன்றி ஒழிந்த நேரங்களில் தனியே பல மாணாக்கர்களுக்குத் தமிழ்ப்பாடஞ் சொல்லியும், வேதாந்த சங்கத்தில் தொடர்பு கொண்டு அவ்வப்போது சிறந்த உபந்யாசங்கள் புரிந்தும், தமிழ் அத்வைத நூல்களைப் பாடஞ் சொல்லியும், வடமொழியிலிருந்து பல வசன நூல்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டும், திருக்குறளைத் தெளிபொருள் விளக்க வுரையுடனும் பலவகை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடனும் வெளியிட்டும் "லோகோபகாரி" என்னும் தமிழ்ப் பத்திரிக்கையைப் பல வருஷங்கள் நடத்தியும் இவர்கள் தமிழுக்குச் செய்து வந்த தொண்டு பல திறப்பட்டதாகும். தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூல்களில் ஒழுங்கான பயிற்சியும் போதனா சக்தியும் இவர்களைப் போல் வாய்ந்தவர்கள் இக்காலத்தில் மிகச் சிலரே யாவர்.

******

திரு.வி.கலியாணசுந்தர முதலியாரவர்கள்,
நவசக்தி ஆசிரியர்

ஆசிரியர் திரு. கோ.வடிவேலு செட்டியாரவர்கள் ஒரு தமிழ் ஞாயிறு. இத் தமிழ் ஞாயிறு இலக்கியம், இலக்கணம், தர்க்கம், வேதாந்தம், பொதுமை, ஒழுக்கம், ஒப்புயர்வு முதலிய கதிர்கள் கான்றிய வண்ணமாயிருக்கும். ஒருவிதக் கலையில் பலர் புலவர் ஆகலாம். பலவிதக்கலையில் ஒருவர் புலவராதல் அருமை. மிகச்சிலரே பல்கலைப் புலவராகின்றார். இப்பேறு அறிஞர் வடிவேலு செட்டியார்க்கு வாய்த்தது.

செட்டியார் பல்கலைப் புலவர். கலைகள் செட்டியார் உள்ளத்தில் ஒன்றி, அவர் தம் உள்ளமாய், ஊனாய், உடலாய்ப் பரிணமித்திருக்கின்றன. கலைகளே செட்டியார், செட்டியாரே

கலைகள். அன்பர் செட்டியாரை ஒரு பல்கலைக் கழகம் என்று கூறல் மிகையாகாது, கலைகளின் ஞானஒளி செட்டியார் முகத்தில் நடம் புரிகிறது. அது கலைகளுக்கு விருந்தாகும்.

******

பாஷா கவிசேகர மகாவித்துவான்
திரு. ரா.இராகவையங்கார் அவர்கள்,
அண்ணாமலை யூநிவர்ஸிடி.

சென்னை வேதாந்த சங்கப்புலவர் திலகரும் செந்தமிழ் வளர்க்கும் பேரறிவாளருமாகிய ஸ்ரீமான் கோ.வடிவேலு செட்டியாரவர்கள் நம் தென்னாட்டிற்குச் செய்துள்ள நல்லுதவிகளைப் பாராட்டி, அவர்கள் "தலைச்சிலை" யமைத்து விழாக் கொண்டாடப் பல அறிவாளர் ஒருங்கு குழீஇயது எனக்குப் பெரிய மகிழ்ச்சியைத் தருவது. "தேவரனையர் புலவர்" என்பராதலின் நற்புலவர் வடிவத்தைத் தேவரைப் போலச் சிலையமைத்து வழிபடுவது மிகவும் பொருந்தியதாகும்.

******

திரு. வே.வேங்கடராஜுலு ரெட்டியாரவர்கள்
வித்வான், மதராஸ் யூநிவெர்ஸிடி

ஆசிரியர் ஸ்ரீமான் கோ.வடிவேலு செட்டியாரவர்கள் வேதாந்த நூல்களுட் கைவல்யம் முதலிய சிறந்த நூல்களுக்கு விளக்கவுரை எழுதியும், சிலவற்றை உரை நடையிலாக்கியும், பலவற்றைப் பதிப்பித்தும், வேதாந்த உலகிற்கு அரிய தொண்டினை ஆற்றியுள்ளார். அன்றியும் பலவிடங்களில் வேதாந்த சங்கங்கள் ஏற்படுத்துவித்து, உபந்யாஸ மூலமாய் வேதாந்தப் பொருள்களைப் பலருக்கும் புகட்டி அறிவூட்டி ஞானவொளியைப் பரப்பியுள்ளார்கள். மேலும், பரிமேலழகருரைக்குத் தெளிவான விளக்கவுரை எழுதியும், அருஞ்சொற்களை நன்கு விளக்கியும் திருக்குறளைப் பதிப்பித்திருக் கின்றார்கள்.

தமிழ்நாட்டில் தருக்க நூற்புலமையில் தலை சிறந்து விளங்கும் தமிழ்ப்புலவர் ஆசிரியர் செட்டியார் அவர்களே என்றலில் ஐயமின்று. நம் ஆசிரியரிடத்தில் இலக்கண இலக்கியங்களையும் தருக்க வேதாந்த நூல்களையும் கற்றுத் தேர்ந்த புலவர் பலர்.

******

திரு. தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள், எம்.ஏ. பி.எல்., வித்துவான்

"தமிழ்க்கிழவர்" என என் நண்பர் ஒருவர் நம் பேராசிரியர் ஸ்ரீமான் கோ.வடிவேலு செட்டியாரவர்களுக்குப் பெயர் வைத்தார். "தமிழ்க்குழவி" என்ற பெயரே பொருத்தமானது என எனக்குத் தோன்றுகிறது. சட்ட திட்டங்களுக்கு அடங்கி நாற்காலி ஆளென அசையாப் பொருளாக விழுந்து கிடக்காது, நடுவே நடுவே விளையாடி இப்பெரியார், திருக்கூட்டத்திற்கு நகைப்பூட்டுவதன் நுட்பத்தை இக்குழவி மனத்தின் உண்மையுணர்ந்தவரே அறிந்தவராவர். பலருக்கும் விளங்காத அரும்பொருள்களைப் பேசப் புகுந்து, கூட்டத்திலிருக்கும் குழந்தைகளின் வாயிலாகவே அவற்றை விளக்கி வைப்பது இவருடைய தெள்ளிய அறிவின் ஆழத்தை அளந்து காட்டுவதோடு, இவருடைய அன்பு ததும்பும் குழவியின் மனத்தையும் கட்புலனாக்கும். பேச்செப்படியோ, எழுத்தும் அப்படியே.

இவர் நூல்களை ஓதுவிக்கும் இடமும் குழவிகளின் விளையாட்டிடம் போலவே தோன்றும். ஏதேனும் புதிய பொருளைக் கண்டதும் குழந்தை குதித்தோடி எல்லார்க்கும் அதனைக் காட்டி இன்புறுவது போல, இப்பெரியார், உண்ணும்போதும், உலவும் போதும், குளிக்கும்போதும். சாகப்பிழைக்கக் கிடைந்த அந்நிலையிலும் தாம் கண்ட பொருளை விருந்தூட்டி மகிழ்ந்தார்; மகிழ்கின்றார்; மகிழ்வார். இவ்வாறு செய்யாவிடின் இவர் தலை வெடித்துப்போகும். வேதாந்திகளை இரண்ணியர்களே என நம்பினவர்களும், இப்பேராசிரியர், கற்றாவின் மனம் போலக் கசிந்துருகி, "சாம்ப சதாசிவ, சாம்ப சதாசிவ, சாம்ப சதாசிவ, சாம்ப சதாசிவ" எனத் தாயைத் தொலைவிலே கண்டு கையை நீட்டும் குழவியே போலத் தம்மையும் மறந்து வானத்தே கைந்நீட்டி நின்று, உடலுருக உளம் உருகப் பாடுவதைக் கேட்டபின் "நான் செத்தவா பாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ" என இவருடன் பாடத் தொடங்கினர். தமிழ்க்குழவி தமிழன்னையின் மடிமீது என்றும் தவழ்ந்து விளையாடி மகிழ்வதாக!

******

திரு. வே.துரைசாமி ஐயரவர்கள் தலைமைத் தமிழாசிரியர், பி.எஸ். உயர்தரப்பாடசலை, மயிலாப்பூர்

ஸ்ரீமான் கோ.வடிவேலு செட்டியாரவர்களைத் தமிழுலகில் அறியாதவர் யாருமே இல்லையென்பது உயர்வு நவிற்சியன்று. ஸ்ரீமான் செட்டியாரவர்கள் போதகாசிரியராகவும் நூல்களைத் திருத்தமுறப் பதிப்பிக்கும் பதிப்பாசிரியராகவும் பெருஞ்சபையில்

பலரையும் மகிழ்ச்சியடையச் செய்யும் பேராற்றல் உள்ளவராகவும் இருப்பது தமிழகம் அறிந்ததே.

******

திரு. மு.வரதராஜ முதலியாரவர்கள்
வித்துவான், திருப்பத்தூர் உயர்தரப் பாடசாலை

நிறைந்த கல்வி, சிறந்த ஒழுக்கம், தளரா ஊக்கம், சலியா உழைப்பு, பொறுமை விளங்கும் முகம், அன்பு ததும்பும் மொழி ஆகிய இவ்வனைத்தையும் ஒருங்கே காணும் பொருட்டாகவே ஆசிரியர் அவர்களிடம் நான் பன்முறையும் சென்றிருக்கிறேன். என்னிடம் உள்ள குறைகளைப் போக்கிக் கொள்வதற்கு இவருடைய தூய குணங்களை நினைத்துப் பார்த்தலே உயரிய மருந்தாக இருக்கும் உண்மையை எனது வாழ்க்கையில் பலமுறை கண்டு வந்திருக்கிறேன்.

தொல்காப்பியம் போன்ற பெருநூல்களில் தீரா ஐயங்களாயிருந்து வருவனவற்றையும் தீர்த்து விளக்கும் வகையில் தம்மையடுத்த புலவர் பலரிடமும் உரையாடுதலை இவர் ஒருவகை விளையாடுதலாகவன்றோ கொண்டுள்ளார். என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் இவர் குளித்துக் கொண்டோ, உணவருந்திக் கொண்டோ இருக்கும் நேரங்களில் கூடப் பல ஐயங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறேன். இவையெல்லாம் ஒரு புறமிருக்க, இம்முதுமை யிலும் இவர் தந்நலம் சிறிதும் கருதாது, பிறர் நலமே பெரிதும் பேணி, மாணவர் பலர்க்கும் வேதாந்த தருக்க இலக்கண இலக்கிய பாடங்களைக் கற்பித்து வருதலை எவ்வகைத் தியாகம் எனலாம்?

குழந்தையின் மனமும், ஞானியின் பேச்சும், தியாகியின் செயலும் இவர் தம் வாழ்க்கையில் சிறக்கக் காணலாம். என் போன்றோர் உய்யுமாறு, எளிய வாழ்வு வாழ்ந்து அரிய சேவை செய்து வரும் பெரியார் இவரே யல்லரோ!

******

திரு. ச.கந்தசாமி முதலியாரவர்கள்
தமிழ்ப்பண்டிதர், இந்து தியலாஜிகல் உயர்தரப்பாடசலை

சற்குருமூர்த்தி ஸ்ரீமான் கோ.வடிவேலு செட்டியாரவர்கள் வேதாந்தம் பயின்று பிரம்மத்தையுணர்ந்தவராகலின் உண்மைப் பிராம்மணராவார்; ஆஸ்திகத்தையும், அத்வைத வேதாந்தத்தையும், திருக்குறள் பகவத்கீதை போன்ற நூல்களையும் குறைகூறும் பகைவர்களை வீரவாதம் புரிந்து அழிக்கவல்லவராதலின் க்ஷத்திரி யாம்சம் உடையவராவார்; வைசிய குலத்திற் பிறந்து சில வருடம்

வியாபாரமும் புரிந்து வந்தனராதலின் பிறப்பாலும் தொழிலாலும் மாத்திரம் வைசியராவார்; உடல் நோயுற்றிருக்கும் காலத்தும் பொது நலம் கருதி ஓயாதுழைக்கும் சதுரராகலின் உழைப்பாளி எனப்படும் சூத்திரருமாவார்; உபந்நியாச காலத்துத் தம் கல்வி வன்மை காட்டாது கேட்போர்க்குப் பொருள் விளங்க உரைப்பதே கடனாகக் கொள்வார். உயர்ந்த பொருள்களையும் எளிய உதாரணங்களைக் கொண்டு விளக்கிப் பாமரரும் உணரும்படி செய்வார். தம்மை மதிப்பவர்க்குத் தாம் அடிமை என்பர். தம்மை மதியாரைத் தாமும் மதியாது வாழும் மானம் உடையவர். இவரது ஜாதகக் குறிப்பைக் காண்பவர்களும் இவரோடு ஒரு மாதகாலமாவது நெருங்கிப் பழகுபவர்களும் இவர் உலகப் பற்றற்ற உத்தமஞானி என்றுணர்வர். இவர் பாதங்களைத் தஞ்சமாக அடைந்தவர் உளத்தூய்மை பெற்றுக் கடவுளை அறியும் மார்க்கத்தில் கலந்தவராவர் என்பது திண்ணம்.

******

திரு. ம.பாலசுப்பிரமணிய முதலியாரவர்கள், பி.ஏ., பி.எல்.,
காரியதரிசி, சைவ சமாஜம்.

வேதாந்த சங்கத்தைப் பல ஆண்டுகள் செம்மையாக நடத்தி வந்த சிறப்பும், வித்துவான் தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்களையுள்ளிட்ட பல தமிழர்கட்குத் தமிழிலும் சமயத்திலும் ஆழ்ந்த பற்றினை விளைவித்த சிறப்பும், தாழ்த்தப்பட்ட குடிமக்கள் முன்னேற்றம் முதலிய புதிய துறைகளில் முதிர்ந்த வயதிலும் உழைக்க முற்படும் சிறப்பும், திருவொற்றியூர் வட்டப் பாறை நாச்சியார் முன்பு நிகழும் எருமைக் கொலையை ஒழிக்க விடாமுயற்சி செய்யும் சிறப்பும் பிறவும் திரு.செட்டியாரவர்களைத் தமிழ் நாட்டின் நினைவில் என்றென்றும் நிலைபெறச் செய்யும். உயர்ந்த பொருள்களை உயர்ந்த நடையில் சிறந்த புலவர்கள் கூட்டத்தில் விவகரிக்கும் பேரறிஞர் பலரை யான் கண்டதுண்டு; கேட்டதுமுண்டு. குறைந்த அறிவுடைய எளிய மக்கள் நிறைந்துள்ள பெருங்கடலில் உயர்ந்த பொருள்களை எளிய பேச்சு முறையில் விளக்கி மகிழ்ச்சியைப் பொங்குவிக்கும் பெரும்புலவர்களைக் காண்பதும் அருமை. திரு. செட்டியாரவர்கள் ஒள்ளியார்முன் ஒள்ளியராய் வெளியார் முன் எளியராகும் பெற்றியுடைய பெரும் புலவராவார். திருக்குறளில் அளவு கடந்த ஆர்வமுடைய இவர் அக்குறள் கூறும் அவையறிந்துரைத்தலுக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கின்றார். தமிழறிஞர் ஸ்ரீமான் கோ.வடிவேலு செட்டியாரவர்கள் வாழி! வாழி!

******

திரு.எஸ்.சச்சிதாநந்தம் பிள்ளை அவர்கள், பி.ஏ., எல்;.டி.,
கல்வித்துறை அதிகாரி, சென்னை மாநகராட்சி

இலக்கிய இலக்கணத் துறையிலும் தருக்க வேதாந்தத் துறையிலும் செட்டியாரவர்கள் ஆற்றியுள்ள பணியை அளவிடல் அரிது. எழுத்துவன்மையோடு சொல்வன்மையும் ஒருங்கு படைத்த இப்புலவர்; அறிவுக் களஞ்சியமாக இலகுவது மட்டுமன்றி அருள் நிறைந்த உளத்தினருமாவர்.

கடந்த பல்லாண்டுகளாகச் சாதி சமய விகற்பங்கடந்த சர்வமத சாரக்கிராஹி நிலையில் நின்று பல விடங்களுக்குஞ் சென்று, உண்மையான ஆஸ்திகத்தின் இயல்பை இனிது விளக்கி, அதற்குற்ற இன்னல் துடைத்த அறிவாற்றல் மிக்க தீரர் இவர்.

******

திரு. ரா.நடேச நாயகரவர்கள்
வித்துவான், பண்டிதர், தமிழாசிரியர்,
பச்சையப்பர் உயர்தரப் பாடசாலை, சென்னை.

இத்தமிழ் நாட்டில் நாவலரவர்களென்றால் அது யாழ்ப் பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவலரவர்களையும் பிள்ளையவர் களென்றால், அது திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்களையும் எப்படிக் குறிக்குமோ அப்படியே செட்டியாரவர்கள் என்றால் அது மகாவித்துவான் ஆசிரியர் ஸ்ரீமான் கோ.வடிவேலு செட்டியார் அவர்களையே குறிக்கும்.

எம்மாசிரியராகிய செட்டியாரவர்கள் பல நூலுக்கும் வரைந்த உரையனைத்தும் மணிகளே போன்று மிளிர்கின்றன. அவைகளுள் நடுநாயக மணிபோன்று திகழும் திருக்குறளின் விசேடவுரையை ஈண்டு எடுத்துக்காட்டாகக் குறிக்கலாம். அவ்வுரையானது பரிமேலழகரின் உரையாகிய கடற்கரையை யடைவதற்குக் கலங்கரை விளக்கே போன்று ஒளி செய்கின்றதை யாவரும் அறிவர்.

******

திரு. ஈ.த.இராஜேசுவரி அம்மையாரவர்கள், எம்.ஏ., எல்.டி.,
பௌதிக விரிவுரையாளர்
ராணி மேரி கல்லூரி, சென்னை.

தேசியத் துறையில் மகாநாடுகள் கூடுவது சற்றேக்குறைய அரை நூற்றாண்டைய பழக்கமாகும். கல்வித்துறைகளில் மகாநாடுகள் கூடுவது மிகவும் அரிது. அதிலும் ஆத்மவிசாரணைத் துறையில் மகாநாடு கூடுவது மிகவும் அரிது. கூட்ட முயன்றாலும்,

நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் திரண்டு வருவது மிகவும் அரிதாம். இப்பெரியார், அனைவரும் ஆத்மராஜ்யம் பெற்று அரசராய் வாழ, வேதாந்த சங்கங்கள் என ஓங்கி அறிவொளி வீசும் அரண்மனைகளைக் கட்டி, ஆராய்ச்சியாம் அலகிட்டுப் பெருக்கி, விரிவுரைகளாம் பனிநீர் தெளித்து, தம்முடைய இலக்கண இலக்கிய தருக்க வேதாந்த மாணவர்களாம் பல நிறக் கோலமிட்டு, அறிவு எனும் திருவிளக்கேற்றி, வேதாந்தக் கட்டியைத் தமிழ்ப்பாலில் கரைத்துச் சமைத்த பேரின்ப உணவைத் தமது நூல்களாம் அமுத கலசங்களில் நிறைத்து வைத்து, என்றும் பெருவிருந்தூட்டுவதை யாவரும் அறிவர். பெரியோர் செயல்கள் எவர்க்கும் வழிகாட்டிகள் ஆதலின் இவ்வழியே இவ்வுலகம் சென்று இன்புறுவதாம்.

செட்டியார் இயற்றிய நூல்கள் பல. அவற்றுள் திருக்குறள் விருத்தியுரை, சிவஞான போதவுரை முதலியன இவருடைய கல்வித் திறத்தை வெளியிடும்.

******

திரு. ஈ.ந. தணிகாசல முதலியார் அவர்கள், பி.ஏ., பி.எல்.,

அட்வகேட், சென்னை.

சென்ற நூற்றாண்டில் வேதாந்தத்திற்கும் சித்தாந்தத்திற்கும் நடந்த தருக்க வாதங்கள் கண்டவர் இக்காலத்திலும் சிலருளர்; அவர்களும் கண்டு களிக்குமாறும், வாக்குவாதம், அதனாலுண்டாகும் துவேஷம் முதலியன நேரா வண்ணமும், அபிப்பிராய பேதங்கள் உள்ளவர்களிடத்தும் அன்பு செலுத்தித் தமது மன்றில் அவர்களையும் அழைத்துச் சொற்பொழிவுகள் செய்வித்துத் தாமும் அவர் சங்கங்களுக்குச் சென்று சொற்பொழிவுகள் செய்து யாவரையும் களிப்பித்த பெரியார் செட்டியாராவர். இலக்கண இலக்கியங்களில் தலைமைப் புலமை வாய்ந்து சிறியோரும் எளிதில் உணருமாறு தமது கொள்கைகளை விளக்கப் பல வருடங்களாய் மாலை வகுப்புக்களும் காலை வகுப்புகளும் ஏற்படுத்தி இலவச பாடங்கள் ஓதி வருவது மிகவும் போற்றத் தக்கதாகும். ஆத்ம விசாரணைக்குரிய நூல்களைத் தினந்தோறும் தம்மிடம் வரும் மாணவர்களுக்கு ஊதியத்தைக் கருதாது விடாமுயற்சியுடன் விளக்கி வைத்தல், செய்வதற்கு அரியதொரு செய்கையாகும்.

******

திரு. சிவத் தியாநாநந்த மஹரிஷி அவர்கள்

வேத ப்ரவசன மந்திரம், சென்னை.

வேதாந்திக்கு வேண்டிய "மத்தர் பேயரொடு பாலர் தன்மை" ஆசிரியர் கோ.வடிவேலு செட்டியாரவர்களிடம் பெரிதும் மருவிக் கிடப்பது யாவரும் அறியக்கூடிய தொன்றாகும். இவர் தருக்க மீமாம்ஸைகளைக் கற்றுச் சங்கரரது மதத்தைத் துல்லியமாக

எடுத்துரைக்கத் தக்க நாவன்மை பெரிதும் படைத்தவர். 'மறந்தான் அறக்கற் றறிவோ டிருந்து இருவாதனை யற்றவர்' என்று இவரைச் சொல்வது மிகையாகாது. தமது காலமெல்லாம் பொது நலத்துக்கெனவே யுழைத்துத் தற்போதும் அவ்வழியில் ஊக்கத்தைக் கைவிடாது வேலை செய்து வருவதிலிருந்து இவரை இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரைப் போன்றவரென்று உறுதியாகக் கூறலாம். இவரது குறளுரை ஒன்றே இவரது கல்வித் திறமைக்கும் மதபோதத்திற்கும் தக்க சான்று பகரவல்லதாகும்.

******

பிரசங்கபானு

திரு. வல்லம் வைத்தியலிங்கம் பிள்ளையவர்கள்.

வியாசர் பாடியின் கண் ஞாநபாநுவாயெழுந்தருளியிருந்த மஹான் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளும் இவர்களைப் போதகாசிரியராகக் கொண்டு பல ஞான சாத்திரங்கள் பயின்றார்களென்னின் ஆசிரியரவர்களின் உயர்நிலைக் கோரறுதியிட வல்லார் யாவர்? எழுபத்து நான்காவது பிராயமாகிய இன்றளவும் தமது முதுமைப் பருவத்தையும் யாக்கைத் தளர்வையும் கருதாது வேண்டுவார் வேண்டுகோட்கிரங்கித் தமிழ்நாடனைத்துஞ் சென்று பிரதிபலன் வேண்டாது கேட்டார்ப் பிணிப்பவும் கேளாரும் வேட்பவும் எத்தகைய அரியபொருளையும் எளிதின் விளங்குமாறு அவையமைந்த சொற்களால் சுருங்கக் கூறி விளங்க வைக்கும் சொல்வன்மையும் சமய வாதிகளின் எத்தகைய கடாவிற்கும் இடையுமாறும் எண்ணுமாறுமின்றி அவ்வப்போதே விடையளிக்கும் பேராற்றலும் அமையப் பெற்றவர் செட்டியாரவர்கள்.

******

திரு. எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள்,

தமிழ்லெக்ஸிகன் பதிப்பாசிரியர்,

சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.

பல்லாண்டு தமிழணங்கின் பாங்காகி
உளமகிழ்ந்து பணிகள் செய்தான்
பல்லாண்டு மாணவர்க்குப் பயன்சிறக்கும்
ஆசானாய்ப் பதவி பெற்றான்
பல்லாண்டு மன்னுயிர்க்குப் பரகதிசெய்
வேதாந்தம் பயிற்று வித்தான்
பல்லாண்டு வாழ்ந்திடுக பாரின்மிசை
வடிவேலுப் பனுவ லோனே.

******

திரு. மோ.கந்தசாமி முதலியார் அவர்கள், பி.ஏ., எம்.ஏ., எஸ்.,

Supdt. of Dravidic Studies, Pachaiyappa's College, Member,
Board of Studies of the Madras, Annamalai and Andhra Universities.

உலகியல் தெரிக்கும் உயர்வுள குறளின்
பலபட வரிந்த பாநயம் விளக்கினோன்.
பற்பல கழகம் பரிவுடன் நிறுவியே
கற்றவர் போற்றும் காட்சியில் திளைத்தோன்
கவிநயம் கண்டு கழிபே ருணர்வு
செவியகம் நிறையச் சேர்ந்த மாணவரை
ஆளப் புகுந்திடும் அறியா மைதனை
வாளரத் துடைத்த வடிவேல் வள்ளல்
வாழ்க பன்னாள் வயங்குபா லாற்றின்
வாழ்க வாழ்க மணலினும் பலவே.

******

ஸ்ரீமத் தணிகை நிர்மலாநந்தம் க.வேதாசல சுவாமிகளவர்கள்
(மறைமலையடிகள்)

எந்தெய்வ மெனும் தணிகை வளர்வடிவே
லேயென்ன எவரும் போற்றச்
சந்தமுறும் தமிழ்ப்பயிரை விளைவித்தாங்
கதன் பயனைச் சலியா துண்ணத்
தந்தையென வந்தூட்டு மருந்தவ! நின்
னாற்றிறந்த சங்க மென்றும்
விந்தைபெற நல்வாழ்வு பெற்றிடவா
சீர்வதிக்க வேண்டு மைய!

******

M.R.Ry. K.Rangaswamy Aiyangar Avl. B.A., B.L., L.T.,
Headmaster, The Hindu Theological High School,
Madras.

Mr. Chettiar is a unique blend of eruditiion, wisdom and character. For 37 long years, he was the Senior Tamil pandit of our school and served it with rare loyalty and devotion.

He is to-day an outstanding figure in the world of Tamil Literature and Philosophy.

******

M.R.Ry. S.D.Sargunar Avl. B.A,
Lecturer in Tamil,
The Christian College, Madras.

"I have felt for somtimes as if there must be a blessing in store for a people that delight so utterly in compositions thus remarkably expressive of a hunger and thirst after righteousness." So wrote the late Dr. G.U.Pope in the introduction to Naladiyar. And I feel there must be blessing in store for the present Tamil gereration that delight in honouring their great men who have rendered them any service.

The numerous students and admirers of my esteemed friend Mr. K.Vadivelu Chettiar are making arrangements to set up a bust in the premises of the Vedanta Sangam, Chintadripet, in memory of the literary and philosophic services he has been rendering for many a year to the public at large. It is an attempt quite praiseworthy, for Mr. Chettiar is a versatile genius worth all honour.

******

M.R.Ry. Rao Bahadur S.Subbuswami Aiyar, B.A.,
Retired Deputy Accountant General,
Posts & Telegraphs.

For about 37 years Mr. Chettiar has been a Tamil Pandit of the local Hindu Theological High School and for over 40 years he has been preaching to numerous disciples the principles of Advaita Philosophy which he learnt at the feet of his Satguru Sadhu Rathina Chettiar and other masters.

He has edited numerous Tamil classical works and has himself composed works in verse and prose. His edition of Kaivalya Naveneetham with a paraphrase of the stanzas in the form of a dialogue between Guru and disciple and with a numerous foot notes has made it possible for a purely Tamil student to understand easily the principles of Advaita Philosophy. His edition of Tirukkural is the best and the most learned in the field at present and it took him about 8 years to bring it out.

Cases of vedantists are not infrequent whose deeds run counter to their preachings. But our Pandit is not of that type. His words do not belie his thoughts and his deeds accord with his words.

I have great regard and admiration for his ripe scholarship, wonderful memory, clear exposition, ceaseless industry, courteous manners and saintly character.

Although he has passed his 73 rd year of age, he is still doing active work amongst us.

******

பிற்சேர்க்கை 2

ஆசிரியர் நூற்கள்

I. செட்டியாரவர்கள் உரை எழுதி வெளியிட்ட நூற்கள் :

1. திருக்குறள் : விரிவான உரையுடன் 2 வால்யூம்
2. கைவல்ய நவநீதம் : மூலம், மூலத்துக்கியைந்த வ ச ன வினாவிடை, விரிவுரை, மேற்கோளுடன்
3. வேதாந்த சூடாமணி : மூலம், வினாவிடை, பதவுரையுடன்
4. ஸ்ரீ பகவத் கீதை : மூலமும் மூலத்துக்கியைந்த வசனமும்-விருத்தியுரையுடன்
5. சசிவன்ன போதம்:மூலமும் மூலத்துக்கியைந்த வசனமும், விருத்தியுரையும் மேற்கோளுடன்
6. நாநாஜீவவாதக் கட்டளை : குறிப்புரையுடன்
7. தர்க்கபரிபாஷை : விரிந்த வியாக்யாநத்துடன்
8. கந்தர் அநுபூதி : மூலம்-விரிவான உரையுடன்
9. சிவஞான போதம் : தெளிபொருள் விளக்கவுரையுடன்
10. உபநிடதம் : விரிவுரை, சாஸ்திர மேற்கோளுடன்

II. இவர் எழுதிய நூற்கள் :

1. மெய்ஞ்ஞான போதம் : 52 வேதாந்த உபந்நியாச வசனம் முதற்பாகம், இரண்டாம் பாகம்
2. வியாச போதினி 1-2 பாகம்
3. மஹாராஜா துறவு - வசனம்
4. புநிதவதி (காரைக்காலம்மையார்)
5. பரமார்த்த போத வசனம்
6. தர்மவாசகம் என்னும் அறவுரை
7. ஒரு பெண்ணரசியின் பிரஹ்மஞானோபதேசம்
8. ஞாந உவமை வெண்பா, மனன உவமை வெண்பா, தத்துவா தத்துவ விவேகம்
9. அறிவாநந்த வுந்தியார்.

III. இவர் அச்சிட்ட நூற்கள் :

1. அறிவாநந்த சித்தியார்
2. வேதாந்த சாரம்
3. திருக்கு திருசிய விவேகம்
4. வேதாந்த மனன வெண்பா
5. போத வெண்பா
6. சிவப்பிரகாசப் பெருந்திரட்டு (குறுந்திரட்டுடன்)

7. ரிபு கீதைத்திரட்டு, குறிப்புரையுடன்
8. விவேக சூடாமணி, அரும்பத உரையுடன்
9. பாகவதத் திரட்டு

IV. இவர் மொழிபெயர்த்தச்சிட்ட நூற்கள் :

1. சர்வ தரிசன சங்கிரகம்
2. சித்தாந்த பிந்து
3. வேதாந்த பரிபாஷை
4. தர்க்காமிர்தமும் பிரஸ்தானபேதமும்

V. இவர் இயற்றிய பாடசாலைக்குரிய நூற்கள் :

1. வாக்குண்டாம் உரை
2. நல்வழி உரை
3. நன்னெறி உரை
4. இலக்கணச் சுருக்கம் - 5ம் வகுப்பு
5. சுந்தரவாசகம் - Forms I, II & III

VI. இவர் எழுதிவைத்துள்ள நூற்கள் :

1. யோக ரத்னாகரம்
2. திருக்குறள் வசனம்
3. நாலடி வசனம்
4. ஆசாரக்கோவை வசனம்
5. குசேலோபாக்கியான வசனம்
6. கைவல்லிய நவநீதம்-செய்யுளின் பதவுரை
7. தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார வசனம்
8. யாப்பருங்கல வசனம்

'திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழகருரையும்'
இவ்வுரைக்கியையுமாறு ஆசிரியர் கோ.வடிவேலு செட்டியார்
இயற்றிய தெளிபொருள் விளக்கமும் கருத்துரையும் குறிப்புரையும்
ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புடன்'

என்னும் நூலில் காணும் பதிப்பாசிரியர் கோ.வடிவேலு செட்டியார் அவர்கள் அளித்துள்ள

முகவுரை

கரண வியாபாரத்தைச் செவ்வையாகவுடைய எவ்வுயிர்களும் சர்வதுக்க நிவிர்த்தியும் பரமாநந்தப் பிராப்தியும் பெற விரும்புவதியற்கையாம்; ஆனால், அவை அவற்றிற்குப் காரணமாக வுண்டாம் காமம் வெகுளி உள்ளவரையிலும் உண்டாகா வென்பது ஒருதலையாம்; பொருளைப் பொருளாகவும், பொருளல்ல வற்றைப் பொருளல்ல வாகவும் கொள்ளுந் தத்துவ ஞான முதித்த விடத்து உண்டாமென்பது "பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென்றுணரு, மருளானா மாணாப் பிறப்பு", "ஐயுணர் வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே மெய்யுணர் வில்லா தவர்க்கு", "காமம் வெகுளி மயக்க மிவை மூன்ற, னாமங் கெடக் கெடு நோய்" என்றற் றொடக்கத்துத் திருக்குறளால் நன்கு வெளியாம். உயிர்கள் கீழ்ப்போன ஜன்மங்களிற் செய்த புண்ணிய பரிபாகத்தால் நான்மறை வழங்கும் பரத கண்டத்தில் ஒழுக்கத்தை யுயிரினுஞ் சிறந்ததாகக் கொண்டு கடைப் பிடித்து நன்னெறியிற் செல்லும் நன்மக்கள் குலத்திற் பிறந்து விலக்கியனவற்றை ஒழித்து விதித்தனவற்றையே செய்து வந்தால், அவ்வுயிர்களுக்குத் தத்துவஞான வாயிலாகச் சர்வதுக்க நிவிர்த்தியும் பரமாநந்தப் பிராப்தியுமாகிய மோட்சம் ஒருதலையா யுண்டாமென்பது நன்னூல் உணர்ந்தோரது கொள்கையாம். மக்கள் தத்துவ ஞானம் பெறுதற்பொருட்டு, ஒவ்வொரு சிருஷ்டியி னாரம்பத்திலும் பரமேசுவரன் அநாதியான வேதத்தை எடுத்துக்கூறி வருகின்றாரென்பதும், தாமே குரு வடிவங்கொண்டு வந்து அதனை விரித்தும் சுருக்கியும் சிஷ்ய பரம்பரைக்குக் கூறி வருகின்றாரென்பதும், சாஸ்திர சம்மதமாம். இதனால், மக்கள் தத்துவஞான மடைதற்கு ஏதுவாயுள்ளது வேதமேயாமென்பது பெறப்படும். இது "சத்தியமாகி வேத மொன்றுமே யளவை யாகும்." "வேதமோதியதே மெய்ப்பொருள் மற்றைப் பொருளெலா மித்தையே" "ஆதலான் மறையிற் சொலப்பட்ட அருத்தமே உண்மையானது" என்று சூதசங்கிதை கூறுவதால் நன்கு விளக்கமாம். இதனை மூலமாகக் கொண்டு எழுந்த நூல்கள் பல; அவற்றுள் திருக்குறளும் ஒன்றாம். இது மாங்குடி மருதனார் "ஓதற்கெளிதா யுணர்தற்கரிதாகி, வேதப்பொருளாய் மிக விளங்கித் தீதற்றோர், உள்ளுதொறுள்ளுதொறுள்ள முருக்குமே, வள்ளுவர் வாய்மொழி மாண்பு" என்றும், மதுரைப் பெருமருதனார் "வேத விழுப்பொருளை வெண்குறளால் வள்ளுவனார், ஓதவழுக்கற்ற துலகு" என்றும் திருவள்ளுவ மாலையிற் கூறியிருத்தலால் செவ்வனே புலனாம். ஆகவே, "மறைக்கு விரோதமுறா, மொழியார் தருநற் புராணங்கள் முற்றும் பிரமாணங்களே" என்று சூதசங்கிதை கூறியவாறு திருக்குறளும்

பிரமாண நூல்களும் ஒன்றாமென்றும் பெறப்பட்டது. இத்திருக்குறள் தமிழில் வெளியாய நூல்களுள் அறம்பொருளின்பங்களை எப்பாலவரும் இயைந்தேற்குமாறு முறைப்படக் கூறுவது பற்றித் தலைமை பெற்றுத் தமிழறிந்தாரியாவராலும் வேதம் போன்று போற்றப் பட்டு வருதலும், இதன் சீரறிந்து தெலுங்கு, இங்கிலீஷ், பிரஞ்சு, ஜர்மனி முதலிய பாஷைக் குரியாராலும் தத்தம் பாஷையில் மொழி பெயர்த்துக் கொண்டு பொன்னேபோற் போற்றப்பட்டு வருதலும் குன்றின் மேலிட்ட விளக்காம். இத்திருக்குறளை ஒவ்வொரு மதஸ்தரும் தத்தம் மத நூலென்று பாராட்டி வருதலினால், இது யாவரும் உய்யு நெறிகண் டெளிதினுய்யுமாறு இயற்றப்பட்ட நூலாம். இது "சமயக் கணக்கர் மதிவழி கூறா, துலகியல் கூறிப் பொருளிது வென்ற, வள்ளுவன்" என்று கல்லாடங் கூறுமாற்றானும் அறிதற்பாலதாம். "பல்காற் பழிகினுந் தெரியா வுளவேல், தொல்காப் பியந்திரு வள்ளுவர் கோவையார், மூன்றினு முழங்கு மாண்டினுமிலையேல் வடமொழி வெளிபெற வழங்குமென்க'' என்று இலக்கணக் கொத்து நூலோர் கூறுவதனாலும் இதன் மாட்சிமை நன்கு வெளியாம். நாயனார், தேவர் என்றற் றொடக்கத்துத் திருநாமங்களுடைய தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாரால் அருளிச் செய்யப்பட்ட உத்தர வேதம், தெய்வ நூல் என்றற் றொடக்கத்துத் திருநாமங்களுடைய இத்திருக்குறளுக்கு உரையியற்றிய தருமர் முதலிய பதின்மருள் பரிமேலழகர் உரையே சீரிய உரையாய் நிலவிற்றென்பது "நூலிற், பரித்தவுரை யெல்லாம் பரிமேலழகன், தெரிந்தவுரை யாமோதெளி" என்றுள்ள பிரயோகத்தினால் இனிது விளங்குவதாம். இப்பரிமேலழகர் உரை தருக்கம், இலக்கணம், சாங்கியம், யோகம், வேதாந்தம், தரும சாஸ்திரம், சங்க நூல் முதலியவற்றிற் பயிற்சி யுடையவர்க்கேயன்றி மற்றையோர்க்குப் பெரிதும் பயன் படாதிருப்பது கருதி, இவ்வுரை முழுதிற்கும் நன்கு புலனாம் வண்ணம் தெளிபொருள் விளக்கமும் கருத்துரையும் மேற்படி உரையில் இலைமறைகாய் போலிருக்கும் விஷயங்கள் நன்கு விளங்குமாறு குறிப்புரையும் (பரிமேலழகர் மேற்கோளாக எடுத்துள்ள செய்யுள்களுக்குரையும் அவர் காட்டிய இலக்கணங்களுக்கு விளக்கமும், சாங்கியமத முதலியவற்றின் சித்தாந்தமும், பெரும்பான்மையும் மேற்கோளாய்க் காட்டியுள்ள செய்யுட்களின் நூற்பெயரும் நூற்பிரமாணங்களும் அக்குறிப்புரையில் விளக்கிக்) கற்றோர்கேயன்றி மற்றையோர்க்கும் உபாத்தியாயரின் சகாயம் பெரும்பான்மையுமின்றி யினிது விளங்குமாறெழுதி இந்நூல் அச்சிடப் பட்டது.

இந்நூலில் உரையுடன் திருவள்ளுவமாலையும் திருவள்ளுவரது சரித்திரமும் சேர்க்கப் பட்டிருத்தலே யல்லாமல் நாயனாரது வேறு சரித்திர விசேஷங்களும், அவரது பத்துத் திருநாமங்களுக் கர்த்தமும், திருக்குறளின் பத்துத் திருநாமங்களுக் கர்த்தமும், இலக்கண விசேஷங்களும், பரிமேலழகரது சரித்திரமும், வேறு சில விசேஷமும் எழுதிச் சேர்க்கப் பட்டு மிருக்கின்றன.

15.07.1904 — கோ.வடிவேலு செட்டியார்

OPINIONS ON CERTAIN BOOKS WRITTEN BY SRI.K.VADIVELU CHETTIYAR

Rao Sahib. T.Ramakrishna Pillai, B.A., F.M.U., F.R.H.S.

Chairman to the Tamil Board of Examiners, The University of Madras.

Thottakadu House

Madras N.C. 18-8-14.

I have gone through Mr. Vadivelu Chettyar's 'வியாசபோதினி' The book is written in excellent Tamil and the matter leaves nothing to be desired. I hope the book will be read widely. Mr. Vadivelu Chettyar is one of the few Indians who are working heart and soul for the improvement of the Tamil Language and I wish him all success in his endeavours.

- T.Ramakrishna Pillai.

Mr. T. Chelvakesavaroya mudaliar, M.A.,

Professor Pachayappa's College, Madras

and a member of the Tamil Board of Examiners

The University of Madras.

I have glanced through the "Vyasa Bodhini" of Mr.K.Vadivelu Chettiar, Tamil Pandit, Hindu Theological High School, Madras. The essays are based on Hindu Religion, Tamil Literature and Tamil traditions. Almost every essay ends with a string of quotations from Tamil classics bearing on the subject. The essays are written in a flowing style without being highly pedantic. In my opinion Viyasa Bodhini may be ranked next to Arumuka Navalar's Balapadam, Number IV. This Manual may be useful for the candidates for the Intermediate and Oriental Titles examinations and also for the generality of Tamil readers.

T.Chelvakesavaroyan.

INTRODUCTION

by

SRI. T.P.MEENAKSHISUNDARAM, M.A.B.L.,

to the Tamil Commentary on 'Vedanta Choodamani'

written by

Pandit. Sri. K.VADIVELU CHETTIAR

VEDANTA CHOODAMANI is one of those few books in Tamil, with which a student invariably begins his study of Vedanta Philosophy. This is a translation of an important portion of the famous Canarese work Viveka Chintamani, the spiritual product of the holy meditations of the great sage Nijaguna Yogi. That this translation is by the greate tamil poet Sivapragasar of Duraimangalam, certainly adds to its interest & usefulness. Thus it is twice blessed.

Sivapragasar is indeed a well known figure in Tamil Literature. As a matter of fact nobody progresses too far in the study of the later day Tamil Literature without a tolerable knowledge of his mellifluous verses. Those lines in which he proclaims the supremacy of Thiruvasagam even over the sacred Vedas, cannot but be ringing in the ears of every Tamilian. He, a great linguist himself, well versed in Sanskrit & Canarese, realised the greatness of his mother tongue & loved her with all the heart of a poet and a philosopher. But his was not a blind love. Fortunately for us, he was not only a great poet but a philosopher in the Indian sense of that word. His love for Tamil instead of throwing a veil over her weaknesses & clouding his eyes, revealed them all in bolder relief. The Tamil Student of Philosophy was very much handicapped by the absence of necessary books in Tamil and had to waste a major portion of his life in beginning to acquire a working knowledge of foreign languages only to end in slighting his mother tongue. As a true son of our Virgin Mother - Tamil, Sivaprakasar having himself experienced the difficulty, tried to rectify it by offering to the thus struggling public of Tamil land, translations of valuable works on Philosophy. Logic being the foundation of Philosophy, he rendered into Tamil Prose Tharka Paribhasha, that famous work of the great logician Kesavamisra. The Vedanta philosophy as systematised by the mighty intellect of Sankara, captivated his imagination & intellect. Being a Vira Saivite himself he paid homage to Canarese the language in a way of his religion, by a careful study of the works therein. Coming across the the Vedanta Paricheta of Viveka Chintamani, he thought that it would serve a very useful starting

point on our way to realise Vedanta. True to his expectations this Tamil translation is even now invaluable as a primer of Vedanta.

True it is that in this translation, our poet is not at his best. If however we ware to compare this with other works on Vedanta Philosophy, not the older ones but those recently translated, what a contrast we will find. Our book will easily pass off as the best.

But a translation is a translation for all that. The numerous Sanskrit technical words stare you in the face in every Stanza demanding a careful study. What shall we say of logical problems involved at every step of the reasoning. Logic if not a nightmare, is to most of us a hard nut to crack. And in these days when even prose works require voluminous Commentaries, poetry has certainly a weird look about it. These are some of the reasons which necessitate a commentary on the work on hand. A commentary however which gives only the meaning of the Verses, word by word, to the easeloving moderners presents the appearance of a dictionary of Synonyms without the latter's usefulness. The present commentator has therefore relegated that portion to the foot note to be carefully studied at leisure, when the readers have mastered the underlying idea in haste. Yes in haste; for this is a commentary which a man that runs may read. The commentary is really an essay. To bring out the importance of each & every idea & to drive it home into the minds of the readers, he has put the whole book in the form of questions & answers. He has made the work a catecheism on Vedanta. All abstruse points on logic & grammar are explained with great mastery of the subject & jucidity of language, but they are not the paultry jargon of empty Scholarship.

Without giving any offence to anybody, it may be stated that Mr.chettiar is the fittest person to write such a commentary as the one presented here to the public at large. His mastery of Tamil Language and literature is exhibited in every page of his commentary on Thirukural. His notes on Tharka Paribhasha are a monument to his proficiency in logic. His popular works on Gita, Kaivalya Navanitam, Sasivanna Bhotham, Upanidatham & Nanajiva Vadakattalai, written on the same model as the present one have made him rightly famous as a great vedanta philosopher. In the edition of such old works as the Perunthirattu we have a sample of his erudite scholarship & fine textual criticism he has made his life a holy lamp burning day & night on the altar of Religion, illuminating the dark corners in the minds of his students who number now in thousands. Every evenings he holds Vadanta classes here there every where in all parts of the city. His monthly,

bimonthly, quarterly & annual tours all round the Presidency & his popular lectures delivered even in the remotest parts of Tamil Nadu are well known & well attended. It is not an exaggeration to say that even a child does not fail to understand his exposition of the most abstruse points in philosophy. Therefore it is no wonder that this book is understood by all without any difficulty whatever. He would probably have lectured on this selfsame book thousand & one times so much so he knows more than anybody else the difficulty a student feels in understanding the book. As in his prose works like Meygnana Bhodam & Viyasa Bhodhini, the style here also is like the pure & sparkling crystal water. It is simple and elegant.Like a heatless flame it burns up every dross & gives nothing but light. The only fault I can find therein is its faultless puritanism.

Tamilaham,
Chintadripet, Madras.
01.02.1927

T.P.MEENAKSHISUNDARAM M.A.,B.L.,
Counsillor, Corporation of Madras

****

முனைவர் மு.வரதராசனார் எழுதிய 'தமிழ் இலக்கிய வரலாறு' என்னும் நூலில் காணப்படும் குறிப்பு

கோ.வடிவேல் செட்டியார் (1863-1936) பலதுறை புலமை நிரம்பியவர். இலக்கணம், இலக்கியம், தருக்கம் முதலியவற்றில் மிக்க வல்லவர். அவருக்கு அவற்றில் இருந்த ஆர்வத்தை விட அத்வைத சமயத்துறையில் ஈடுபாடு மிகுதி. அவர் பலருக்கு இலக்கண இலக்கியம், தருக்கம், வேதாந்தம் முதலியவற்றை கற்பித்து அறிஞர் ஆக்கியவர். 'லோகோபகாரி' என்னும் வார இதழின் ஆசிரியராக இருந்தவர். சக்கரவர்த்தினி என்னும் திங்கள் இதழையும் நடத்தினார். பல வேதாந்த நூல்களை உரை நடையில் எழுதினார். திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரைக்கு அவர் எழுதிய விளக்கம் எளிய நடையில் அமைந்தது. ஆழ்ந்த நுட்பமும் தெளிவும் உடையது. அவருடைய கட்டுரைகள் வியாசபோதினி என்ற பெயரால் இரண்டு தொகுதிகளாக வெளிவந்தன. அவருடைய நடையில் அருஞ்சொற்கள் குறைவு வட சொற்கள் சில கலக்கும். கற்றவர் உள்ளத்தை தொடக்கூடிய வகையில் கருத்துக்களை தெளிவாகவும் அழுத்தமாகவும் விளக்கி எழுதும்திறனை அவருடைய நூல்களில் காணலாம்.

****

பண்டிதர் கோ. வடிவேலு செட்டியார்

'கைவல்லிய நவநீத வசன வினா விடை விரிவுரையுடன்'

என்னும் தன் நூலில் எழுதியுள்ள முகவுரையிலிருந்து சில பகுதிகள்

....

நம்மனோர் பிறவிக் கடலைக் கடப்பதற்குத் தோணியாகவும், வேதாந்த சாஸ்திரங்களினரிய பெரிய பொருள்களை யறிந்துணர்தற்குச் சிந்தாமணியாகவும், மனவொருமை யென்னும் விச்ராந்தி பெறுதற்கு மாநசரோவராகவும் (ஏரியாகவும்) ஆனந்தானுபவத்தினது சங்கற்பத்தைப் பூர்த்தி செய்வதற்குக் கற்பகத்தருவாகவும், துக்க நிவிர்த்தி பெறுதற்குக் காமதேனுவாகவும், தன்னை மறைத்த பந்தமென்னும் அஞ்ஞான வடிவ யானையைக் கொல்வதற்குச் சிங்கமாகவுமுள்ள இந்நூல் தமிழ்ப் பாஷையிலிருப்பது தமிழ் மக்கள் செய்த பெரும் புண்ணியத்தின் பயனே யாகும்..

தத்துவஞானிகள் தம்முச்சி மேற்கொண்டு வியந்து போற்றுமாறு ஸ்ரீ தாண்டவராய சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய கைவல்ய நவநீதமென்னும் ஞான நூல் பல்லாயிரக் கணக்காக யாண்டும் பரவியிருப்பினும், மந்த ஜிஞ்ஞாசுக்கள் தன்னைப்படித்து எளிதிற் பொருளுணர்தற்கருமையாக விருத்தலின், அக்குறை நீங்குதற் பொருட்டு அதனை வினா விடை வடிவமாக வசன நடையில் விரிவுரையுடன் எழுதி யச்சிட்டு வெளியிடலானேன் ....

இவ்வசன வினாவிடையை விரிவுரையோடு யானெழுதுவதற்கு எனக் குதவியாயிருந்த சாத்திரங்கள் பஞ்சதசி, விருத்திப்பிரபாகரம், விசாரசாகரம், தத்துவானுசந்தானம், வேதாந்த பரிபாஷை, சித்தாந்த பிந்து, பாலபோதம், விசார சந்திரோதயம், வேதாந்த பரிச்சேதம், ஞானவாசிட்டம், பெருந்திரட்டு முதலியனவாம்.......................................

கோ. வடிவேல் செட்டியார்

சென்னை ,

29.12.1922.